Jamsai

คู่อุ่นใจ ร่ายรัก

เล่ม 1

温柔半两·上

เฮยเจี๋ยหมิง 黑潔明 เขียน
เม่นน้อย แปล

ลองอ่าน
ทดลองอ่าน
ทดลองอ่าน
มากกว่ารัก

Jamsai
ดุ่อุ่นใจ
ร้ายรัก
เล่ม 1
Jamsai
温柔半两 · 下
เฮยเจี๋ยหลิบ 黑蝶明 เขียน
เล่นเน่อย แปล
ดุ่อุ่นใจ
ร้ายรัก
เล่ม 2
ดุ่อุ่นใจ
ร้ายรัก
เล่ม 1
www.jamsai.com
Jamsai
ดุ่อุ่นใจ
ร้ายรัก
เล่ม 1
ดุ่อุ่นใจ
ร้ายรัก
เล่ม 2

'โจวชิ่งไม่ใช่คนดี' เขาก้มหน้าพูด น้ำเสียงแหบพร่า 'เจ้าควรเชื่อคำพูดเหล่านั้น'

นางแหงนหน้ามองเขาท่ามกลางลมหนาวในค่ำคืนกลางฤดูใบไม้ผลิ ริมฝีปากเนียนเผยอขึ้นนิดๆ เอ่ยเสียงแผ่ว

'ข้าไม่เชื่อ'

ต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศหนาวเหน็บ เขามองหญิงสาวตัวเล็กตรงหน้า หัวใจกลับอุ่นร้อนเหมือนมีไฟแผดเผาอยู่

เขารู้ว่าตัวเองควรปล่อยมือ แต่เขาไม่อยาก

ไม่อยาก...

เขาต้องการนาง

ต้องการให้หญิงผู้นี้เป็นของเขา

มากกว่ารัก
คู่อุ่นไอร่ายรัก 1

เฮยเจี๋ยหมิง เขียน เม่นน้อย แปล

《溫柔半兩 上》

Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)
Copyright © 2018 Homer Books & Records Inc.,
Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2335-8

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 479 บาท (2 เล่มจบ)

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ถือว่าเป็นชุดนิยายมากกว่ารักที่อยู่กันมายาวนานเหลือเกินค่ะ กับ 'เสน่ห์เงามาร' ผลงานการเขียนของ 'เฮยเจี๋ยหมิง' ชุดนี้ที่ออกมาแล้วถึง 10 เรื่องด้วยกัน และแน่นอนว่า 'คู่อุ่นไอร่ายรัก' เรื่องนี้เป็นนิยายลำดับที่ 11 ค่ะ มากกว่ารักต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ยังติดตามกันเสมอมานะคะ

'คู่อุ่นไอร่ายรัก' เป็นเรื่องราวของคุณหนูจากตระกูลที่ร่ำรวยคนหนึ่ง นางต้องออกมาทำงานหาเงินเพื่อเลี้ยงดูตัวเอง ทั้งๆ ที่สังคมสมัยนั้นสตรีต้องอยู่แต่ในบ้าน ทว่าเพื่อความอยู่รอด นางจึงคิดหาหนทางเพื่อหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์นั้น แม้การทำการค้าของนางจะพบอุปสรรค แต่ยังดีที่นางได้พบกับบุรุษผู้หนึ่งที่ผู้คนต่างกลัวเกรง แต่สำหรับนางแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

มือที่ยื่นเข้ามาช่วยเหลือนางนั้น แท้จริงแล้วจะมีนัยแอบแฝงอะไรหรือไม่ เราไปติดตามเส้นทางชีวิตของ 'เวินโหรว' คุณหนูใหญ่ที่มีความมุ่งมั่นเต็มเปี่ยมผู้นี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* โจวชิ่ง — คุณชายสกุลโจวที่ถูกกล่าวขานว่าเป็น 'จอมเผด็จการ' ไม่ต่างจากบิดา ผู้คนต่างกลัวเกรงเขาแม้เขาจะมีรูปโฉมที่งดงามก็ตาม ชีวิตเต็มไปด้วยแผนการและอุบาย มองทุกสิ่งและทุกคนที่อยู่รอบกายเป็นหมากตัวหนึ่งในมือ

* เวินโหรว — คุณหนูใหญ่สกุลเวิน บิดาเป็นเศรษฐีในเมือง หลังจากมารดาเสียชีวิตนางถูกส่งไปอยู่บ้านพักหลังเล็กนอกเมือง ตั้งแต่อายุสามขวบกับคนรับใช้ รูปร่างผอมบาง ทั้งยังมิได้รัดเท้าเหมือนสตรีคนอื่น เฉลียวฉลาด จิตใจดีงาม มีความมุ่งมั่นที่จะทำการค้าเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูตนเองและคนในบ้าน

* ติงชุ่ย — หญิงที่ติดตามมารดาของเวินโหรวมาตอนออกเรือน ทั้งยังเป็นคนที่มาอยู่บ้านพักนอกเมืองกับเวินโหรว คอยเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนเวินโหรวจนเติบใหญ่

* โจวเป้า — บิดาของโจวชิ่ง เปิดกิจการมากมาย เป็นจอมเผด็จการที่ชั่วร้ายยิ่ง ภายหลังเมื่อได้มาเป็นขุนนางในราชสำนักก็แสวงหาแต่ผลประโยชน์เข้าตัว

* โม่หลี — ผู้ติดตามข้างกายโจวชิ่ง มีวรยุทธ์สูงส่ง ทำงานละเอียดรอบคอบ

* หลิ่วหรูชุน	นางโลมอันดับหนึ่งของหอรับวสันต์ งดงามประหนึ่งนางสวรรค์ทั้งยังมีความสามารถรอบด้าน
* ลู่อี้	คนขับรถที่ขาเป๋ข้างหนึ่ง ไม่ค่อยพูดจา ถูกส่งมาอยู่กับเวินโหรวที่บ้านพักนอกเมือง

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

ความอ่อนโยน

ฤดูใบไม้ผลิ

เหนือคลื่นน้ำสีเขียว ต้นหลิวเขียวขจีพลิ้วโบกตามสายลม

ชายหนุ่มนั่งงอเข่า พิงราวกั้นบนเรือสำราญด้วยท่วงท่าผ่อนคลาย

เรือสำราญไม่ได้ประดับตกแต่งด้วยสีทองหรือสีเงิน แต่กลับมีขื่อแกะสลักและเสาวาดลวดลายอยู่ทุกที่ ภาพแกะสลักบนหลังคาโค้งมิใช่เซียนหรือสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นเทพธิดานุ่งน้อยห่มน้อย เรือสำราญที่สูงเท่าอาคารสองชั้นสร้างจากไม้หนานมู่ ด้านในช่องหน้าต่างกรุด้วยกระจกเจ็ดสีล้ำค่า ระเบียงทางเดินแขวนผ้าโปร่งไว้ พอตกกลางคืนแสงที่สะท้อนออกมาพาให้เรือสำราญทั้งลำดูเหมือนอัญมณีเม็ดใหญ่ เห็นแล้วชวนลุ่มหลงตาลาย

แม้จะเป็นตอนกลางวันเช่นวันนี้ เรือลำนี้ก็มักจะดึงดูดสายตาผู้คนได้เสมอ

สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดม่านโปร่งบนเรือจนปลิว พัดต้นหลิวสีเขียวริมฝั่งจนพลิ้วไหว นักดนตรีด้านข้างบ้างเป่าเซิงและเซียว* บ้างบรรเลงพิณ ท่วงทำนองลอยล่องไปตามสายลม บนยกพื้นด้านหน้าตรงชั้นบนของเรือสำราญ นางรำกำลังร่ายรำตามเสียงเพลง

บางครั้งบางคราจะได้ยินเสียงหัวเราะหวานแว่วดังมาจากบนนั้น

แต่ยามนี้สตรีเหล่านั้นต่างมิได้มารบกวนเขา

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างเรือไม่ได้รวบผมยาวขึ้นมาและใช้ปิ่นกลัดเป็นมวย แต่กลับปล่อยผมสีดำให้แผ่สยาย เสื้อด้านหน้าแบะออกครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นแผงอกกำยำกว่าครึ่งอย่างไม่สอดคล้องกับขนบประเพณีแม้แต่น้อย อีกทั้งยังมีเชือกสีดำเส้นหนึ่งที่คล้องกุญแจอายุยืน** กับยันต์คุ้มภัยแขวนห้อยอยู่บนนั้น

เขาถือสุรากาหนึ่ง มองผู้คนที่สัญจรไปมาบนฝั่งด้วยสีหน้าเฉยชา ยกกาขึ้นจ่อปากดื่มสุราเป็นครั้งคราว

คนเหล่านั้นหลบเลี่ยงสายตาเขา ทว่าหลังจากเรือแล่นผ่านไป กลับชี้นิ้ววิพากษ์วิจารณ์เรือสำราญหรูหราลำนี้

ในเมืองซูโจว ทุกคนต่างรู้จักเรือสำราญลำนี้และรู้จักเขา

เขาคือโจวชิ่ง

ไกลออกไป แม้จะสวมหมวกม่านและมีผ้าโปร่งขวางกั้นอยู่ นางที่อยู่บนฝั่งก็ยังมองเห็นเรือลำนั้น มองเห็นเขา

นางควรเบนสายตาออกไป

---

* เซิงและเซียวเป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าของจีน เซิงมีลักษณะคล้ายแคน เซียวมีลักษณะคล้ายขลุ่ย

** กุญแจอายุยืน เป็นเครื่องประดับที่นิยมห้อยไว้ที่คอเด็กเพื่อความเป็นสิริมงคล ทำจากโลหะเงินหรือทอง เป็นรูปแม่กุญแจสมัยโบราณซึ่งมีรูปร่างใกล้เคียงกับไต จึงเรียกอีกชื่อว่ากุญแจรูปไต ชาวจีนเชื่อว่าการสวมกุญแจอายุยืนจะช่วยคุ้มครองชีวิตให้ปลอดภัย แคล้วคลาดจากอันตราย

"โจวชิ่ง เป็นโจวชิ่ง..."

"โจวชิ่งมาแล้ว..."

"อย่ามองๆ รีบหันไปทางอื่น...อย่าจ้องเขา..."

เสียงวิพากษ์วิจารณ์แผ่วเบาดังมาจากทิศทางที่เขาผ่านมาประหนึ่งคลื่นน้ำ

ราวกับสิ่งที่เรือลำนั้นแหวกฝ่ามิใช่เพียงน้ำ แต่ยังรวมถึงผู้คนบนท้องถนน

เขาคือจอมเผด็จการ

ทันทีที่เห็นเรือสำราญลำนี้ เห็นบุรุษผู้นี้ ข่าวลือทั้งหมดที่เคยได้ยินได้ฟังพลันผุดขึ้นมาในพริบตา

เขาหาใช่พระญาติหรือเชื้อพระวงศ์ ทั้งยังมิใช่ขุนนาง ยิ่งมิใช่พ่อค้าที่ร่ำรวยที่สุดในเมือง แต่ที่นี่ ไม่ว่าใครต่างต้องหวาดเกรงเขาอยู่สามส่วน

กว่าครึ่งของหอโคมเขียวและบ่อนพนันในเมืองนี้อยู่ภายใต้การจัดการของเขา อาชีพทั้งหลายล้วนอยู่ในการควบคุมดูแลของเขา ผู้คนทั้งหมดที่ทำมาหากินในเมืองนี้ ตั้งแต่พ่อค้าแผงลอยไปจนถึงคหบดีใหญ่ต่างรู้ว่าต้องมาทำความรู้จักกับเขาก่อน ขอการสนับสนุนจากเขาและซื้อยันต์คุ้มภัย

โจวเป้าพ่อของโจวชิ่งเคยเป็นโจรป่า หลังมอบตัวกับราชสำนักก็ได้เป็นขุนนาง แม้ตำแหน่งไม่ใหญ่นัก แต่โจวเป้ารู้จักใช้ช่องทางให้เป็นประโยชน์ เขาเป็นขุนนางเพียงเพื่อให้เป็นที่รู้จักเท่านั้น แต่สิ่งที่เขาต้องการจริงๆ หาใช่การเป็นที่รู้จัก

หากแต่เป็นผลประโยชน์

ในช่วงเวลาสั้นๆ สิบกว่าปี โจวเป้ากำราบอำนาจน้อยใหญ่ในเมือง เขาใช้เงินทองติดสินบนขุนนาง ใช้วิชายุทธ์ข่มขู่พ่อค้า กลายเป็นจอมเผด็จการที่ชาวบ้านในเมืองซูโจวหวาดกลัวมากที่สุดไปนานแล้ว

คำว่าอดทนมีดาบอยู่บนศีรษะ คำว่าผลประโยชน์กุมดาบไว้ข้างมือ*

สิ่งที่โจวเป้าต้องการคือผลประโยชน์ เขาไม่เคยวางดาบเล่มนั้นเลยสักครั้ง

เขาที่ดูเหมือนเปลี่ยนจากคนเลวเป็นคนดียังคงเป็นโจรที่น่ากลัวมาตลอด เพียงแต่เขาเปลี่ยนวิธีการปล้นชิงอย่างชาญฉลาด ทั้งยังสามารถทำให้ผู้คนเป็นฝ่ายเอาเงินมาจ่ายให้เขาถึงที่บ้านแต่โดยดี

การทำการค้าในเมืองแห่งนี้จะต้องซื้อยันต์คุ้มภัยจากหอสุราของโจวเป้าที่ตั้งอยู่หน้าศาลเจ้า หากไม่จ่ายเงินซื้อยันต์คุ้มภัยจะเจอภูตผีปีศาจมารบกวนแน่

กิจการของโจวเป้าเจริญรุ่งเรือง เขาเปิดหอสุรา เปิดหอโคมเขียว เปิดบ่อนพนัน เปิดโรงจำนำ ผู้ฝึกยุทธ์และลูกน้องที่เป็นบริวารของเขามีมากจนใกล้เคียงกับกองทัพขนาดย่อม แม้แต่ทางการเองยังหลับตาข้างลืมตาข้างกับพฤติกรรมของเขาด้วยเหตุผลต่างๆ นานา

โจวเป้าเป็นจอมเผด็จการที่ชั่วร้ายมาก อหังการยิ่ง

ไม่มีใครทำอะไรเขาได้ พ่อค้าที่พยายามจะร้องเรียนเขา ต่อต้านเขาสุดท้ายหากมิใช่ถูกปองร้ายจนติดคุก ต้องพลัดพรากจากลูกเมีย ก็คือชีวิตน้อยๆ ต้องดับสูญไป

สามปีก่อนโจวเป้าล้มป่วยและไม่ค่อยปรากฏตัวอีก แทบจะ

* คำว่าอดทน (忍) มีอักษรที่แปลว่าดาบ (刀) อยู่ด้านบน ส่วนคำว่าผลประโยชน์ (利) มีอักษรที่แปลว่าดาบเป็นส่วนประกอบอยู่ด้านข้าง

หายหน้าหายตาไป ผู้คนคิดว่าหลังจากโจวชิ่งลูกชายเขารับช่วงต่อแล้ว บางทีสถานการณ์อาจดีขึ้น

คิดไม่ถึงว่าโจวชิ่งจะเหมือนผู้เป็นพ่อ

บางทีวิธีการของคนผู้นี้ยังโหดเหี้ยมกว่าพ่อของเขาด้วยซ้ำ ทำให้ผู้คนหวาดหวั่นยิ่งกว่าเดิม

เรือสำราญค่อยๆ แล่นผ่านนางไป สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดปะทะใบหน้า หอบเอาผ้าโปร่งบางที่ทิ้งตัวลงมาจากขอบหมวกให้ปลิวขึ้น เผยให้เห็นใบหน้านาง

เขามองเห็นนางและประสานสายตากับนาง

นางควรเบนสายตาออกไปเหมือนคนอื่นๆ บนท้องถนน เหมือนเหล่าสตรีพวกนั้นที่แค่เห็นเงาของเขาก็คล้ายจะเป็นลม อย่างน้อยก็ควรประหม่าเหมือนสาวใช้ข้างกายนาง

"คุณ...คุณหนู..." เสียงของหลิงเอ๋อร์สั่นระริก พยายามเตือนเสียงค่อย แต่กลับพูดไม่รู้เรื่อง สุดท้ายเสียงก็ขาดหายไป

นางไม่ได้เบนสายตาออกไป แต่ประสานสายตากับเขาท่ามกลางสายลมฤดูใบไม้ผลิและต้นหลิวสีเขียวขจี

มองเขานั่งเรือที่แล่นมาช้าๆ มองเขาผ่านหน้าไปอย่างเชื่องช้า มองเขาที่จ้องมองนางอย่างเย็นชา

ชายผู้นั้นมองนางตั้งแต่หัวจรดเท้า สายตาหยุดที่เท้าของนางที่สวมรองเท้าผ้าปัก

การจับจ้องเพียงชั่วเวลาสั้นๆ นั้นทำให้หัวใจนางบังเกิดความว้าวุ่น

เขาจงใจ นางรู้

นางต่างจากหญิงสาวบ้านอื่นที่พอมีเงินในเมือง นางไม่ได้รัดเท้า แม้แต่หญิงสาวส่วนใหญ่บนเรือของเขายังรัดเท้า ยุคสมัยนี้สตรีต่างต้องรัดเท้า นั่นเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกฐานะอย่างหนึ่ง การรัดเท้าหมายถึงที่บ้านมีปัญญาเลี้ยงดูสตรีอย่างดี สตรีในบ้านย่อมสามารถแต่งเข้าสกุลที่ดีได้

แต่นางไม่ได้รัดเท้า

พ่อนางร่ำรวยมาก แต่แม่นางไม่ได้เป็นที่รัก

ชายหนุ่มช้อนตาขึ้นช้าๆ มองหน้านางแล้วเลิกคิ้วให้ จากนั้นก็ยกกาสุราขึ้นมาจ่อปากดื่มอึกหนึ่ง

พอเขาลดกาสุราลง สุราทำให้ริมฝีปากเขาชุ่มชื้น ภายใต้แสงแดดฤดูใบไม้ผลิ ปากเขาแดงกว่าปากสตรีเสียอีก เหมือนทาด้วยชาดอย่างไรอย่างนั้น

ลมหยุดพัดแล้ว ผ้าโปร่งที่ติดกับหมวกม่านของนางทิ้งตัวลงมาอีกครั้ง

ทว่าแม้จะมีผ้าโปร่งสีขาวขวางกั้น นางก็ยังคงเห็นว่าบุรุษผู้นั้นจ้องมองนางอยู่ มุมปากกระดกน้อยๆ สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มเจือแววเสียดสี

สีหน้าเย้ายวนเช่นนั้นแฝงไว้ด้วยความงามเฉิดฉันดูมีเสน่ห์ ทั้งที่เป็นบุรุษ แต่กลับน่าหลงใหลยิ่งกว่าสตรี เห็นแล้วทำให้หัวใจเต้นรัวอย่างไร้สาเหตุ

นางดึงสายตากลับมาแล้วหันหน้าเดินจากไป

หลิงเอ๋อรีบตามมา

ทว่าแม้จะหันหลังให้บุรุษผู้นั้นแล้ว นางก็รู้ว่าเขายังคงมองนางอยู่

นางรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนแรงอย่างชัดเจน

...ตามติดเหมือนเงา

...คอยไล่ตามนาง

1

บริเวณหน้าศาลเจ้า แสงอาทิตย์เจิดจ้า

รถม้าวิ่งไปบนถนนยาว นางนั่งอยู่บนรถ มองผ่านหน้าต่างบานเล็กออกไปและเห็นผู้คนคึกคักจอแจบนท้องถนน

วันนี้มีงานวัด บนถนนมีผู้คนสัญจรไปมา บรรยากาศครึกครื้นกว่าปกติ

ทางทิศตะวันตกของเมืองเต็มไปด้วยแผงลอยขายของนานาชนิด ฝั่งนี้ของถนนมีคนบังคับลิงให้แสดงปาหี่ ฝั่งนั้นของถนนมีคนกำลังแสดงมวยปล้ำ ไม่นานรถม้าก็วิ่งผ่านเวทีหลังหนึ่ง นักแสดงหลายคนบนเวทีกำลังร้องรำ เหล่าชายหนุ่มเบียดเสียดอยู่หน้าเวที เพิงด้านข้างที่แบ่งแยกชายหญิงก็เต็มไปด้วยหญิงสาวอ่อนเยาว์และหญิงวัยกลางคน

รถม้าแล่นไปข้างหน้าผ่านอาคารสูงสามชั้น ด้านหน้าของอาคารหลังนั้นไม่กว้าง ไม่โดดเด่น แต่คำว่า 'จำนำ' บนม่านประตูกลับสะดุดตาทีเดียว

อักษร 'จำนำ' ตัวใหญ่ทำเอาหัวใจนางหดเกร็ง รถม้าวิ่งไม่หยุดยังคงมุ่งไปข้างหน้า ทิ้งโรงจำนำแห่งนั้นไว้หน้าศาลเจ้า แต่นางกลับย้อนคิดถึงอดีตอย่างควบคุมไม่ได้ นางจำเหตุการณ์ตอนพบชายผู้นั้นครั้งแรกได้อย่างแม่นยำ ทุกรายละเอียดเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ราวกับเหตุการณ์นั้นเพิ่งผ่านไปไม่นาน...

ห้าปีก่อน...

ตอนนางออกจากบ้าน ฟ้ายังไม่สว่างนัก หมอกบางๆ ยามเช้าทำให้ทุกอย่างดูไม่เหมือนจริง

จังหวะที่ก้าวข้ามธรณีประตู หัวใจนางเต้นรัว ฝ่ามือเย็นเล็กน้อย แม้จะเปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าและรองเท้าบุรุษ ก่อนออกจากประตูก็ตรวจสอบเครื่องแต่งกายที่หน้ากระจกครั้งแล้วครั้งเล่าจนแน่ใจว่าตัวเองดูเหมือนบุรุษแล้ว แต่นางยังคงประหม่าเล็กน้อย

การกระทำเช่นนี้ของนาง หากถูกคนพบเห็นเข้า ชีวิตนี้ย่อมไม่เหลืออะไรอีก แต่พอคิดถึงป้าซุ่ยที่นอนเป็นไข้สูงไม่ลดอยู่บนเตียง นางก็กัดฟันก้าวเท้าออกไปและหันกลับมาปิดประตูหลังของบ้านตัวเอง

ท่ามกลางสายหมอกจางๆ ทั่วทุกหนแห่งเงียบสงัด

บ้านที่นางพักอาศัยตั้งอยู่นอกเมือง การเดินเข้าไปในเมืองต้องใช้เวลาเป็นชั่วยาม นางเดินไปบนถนนอย่างอกสั่นขวัญแขวน ตอนที่คนแรกบนถนนปรากฏตัวตรงหน้า หัวใจนางเต้นเร็วจนเหมือนจะกระดอนออกมาจากปาก

แต่คนผู้นั้นเพียงหาบผักสองกระบุงเดินผ่านนางไป

นางบังคับให้ตัวเองเดินต่อไปข้างหน้า ผู้คนบนท้องถนนค่อยๆ เพิ่มขึ้น ตอนแรกเวลาเจอผู้คน นางกลัวเหลือเกินว่าจะถูกเรียกให้หยุด ฝ่ามือมีเหงื่อซึมอยู่ตลอดเวลา แต่ผู้คนผ่านหน้าไปสองคน สามคนสี่คน ยิ่งเข้าใกล้ประตูเมือง คนก็ยิ่งเยอะ แต่ไม่มีใครเหลือบมองนางเป็นพิเศษ

ความหวาดหวั่นตอนออกจากบ้านค่อยๆ ลดเลือนไป เมื่อพบว่าไม่มีใครสนใจตัวเอง นางก็เริ่มวางใจ

นางมาถึงหน้าประตูเมืองในที่สุด มีคนเข้าแถวรอเข้าเมืองยาวเหยียด ด้านข้างมีคนขายโจ๊กเปล่ากับเครื่องเคียง ยังมีคนขายซาลาเปากับหมั่นโถวอยู่ริมทางด้วย นางเหลือบมองครู่หนึ่งแต่ไม่ได้เข้าไปซื้อ เดินไปต่อท้ายแถวรวมกับกลุ่มคนที่รอเข้าเมือง

ประตูเมืองเปิดทันทีที่ถึงเวลา ครั้นเห็นทหารเฝ้าประตูเมือง หัวใจนางก็เต้นรัวอีกครั้ง ทว่านางไม่ถูกขัดขวางแต่อย่างใด ผู้คนที่รอเข้าไปทำมาค้าขายกรูกันเข้าไปในเมือง มุ่งหน้าไปยังตลาดทางทิศตะวันตกของเมืองที่คึกคักที่สุด

นางตามคนเหล่านั้นไปจนถึงโรงจำนำหน้าศาลเจ้า ประตูโรงจำนำยังไม่เปิด ด้วยเกรงว่าจะมีคนดูออกว่านางเป็นสตรีปลอมตัวมา นางจึงไม่กล้ายืนอยู่บนถนน แต่เดินเข้าไปในตรอกเล็กฝั่งตรงข้ามและยืนรอ

ระหว่างที่รอโรงจำนำฝั่งตรงข้ามเปิดประตู นางอดยื่นมือไปลูบลูกปัดหยกที่ซ่อนอยู่ในอกเสื้อไม่ได้ กลัวว่าตัวเองจะประหม่าเกินไปจนทำมันหล่นบนถนน

มันยังอยู่ ยังอยู่ในอกเสื้อนางอย่างปลอดภัย

ป้าชุ่ยบอกว่าลูกปัดหยกเส้นนี้เป็นของที่นายท่านมอบให้ท่านแม่

ตอนแต่งเข้ามา เป็นของรักของหวงของท่านแม่

ท่านแม่เป็นภรรยาเอก บ้านเดิมเป็นสกุลบัณฑิต บรรพบุรุษเคยเข้าหอตำราหลวง เคยเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ทั้งยังเคยเขียนหนังสือเขียนราชโองการแทนฮ่องเต้ ท่านแม่เป็นกุลสตรีในสกุลใหญ่ รัดเท้าจนเท้าเล็กนิดเดียว สวมรองเท้าผ้าปักดิ้นเงินดิ้นทองคู่เล็ก นั่งเกี้ยวสีแดงสดบุฟูก ถูกคนหามข้ามภูเขาข้ามแม่น้ำ แต่งจากเมืองหลวงมาอยู่ซูโจว

ท่านแม่รู้เรื่องเพลงพิณ หมากล้อม อักษร ภาพวาดก็จริง กลับไม่รู้ใจบุรุษ

บ้านเดิมของท่านแม่ตกต่ำ จึงส่งท่านแม่มาแต่งงานกับพ่อค้าที่ร่ำรวย ทว่าแม้จะร่ำรวยแต่กลับไม่รู้จักใช้ชีวิต ไม่มีความรู้และขาดศิลปะ สองสามีภรรยาจึงมักคุยกันคนละภาษา

นี่เป็นการแต่งงานที่ฝ่ายหญิงยอมลดเกียรติตัวเอง

ป้าซุ่ยมักจะเหยียดปาก บอกว่าในอดีตท่านแม่ลำบากเพียงใด บอกว่านายท่านไม่รู้จักทะนุถนอมดูแลท่านแม่ บอกว่าภายหลังนายท่านแต่งอนุทำให้ท่านแม่เสียใจเพียงใด บอกว่าท่านแม่ล้มป่วยด้วยเหตุนี้ แต่งงานมาได้ไม่ถึงสามปีก็จากไป

หลายปีมานี้นางฟังมามากจนไม่รู้สึกอะไรแล้ว

นางเป็นลูกที่เกิดจากภรรยาเอกก็จริง แต่กลับไม่เป็นที่รัก

หลังจากท่านแม่ตาย อนุผู้นั้นก็ถูกยกขึ้นเป็นภรรยาเอก ตอนที่นางรู้ความ ป้าซุ่ยกับนางไม่ได้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์สกุลเวินนานแล้ว แต่อาศัยอยู่ในบ้านพักหลังเล็กนอกเมือง

อนุผู้นั้นเห็นนางแล้วรู้สึกรำคาญตา แม้แต่มองยังไม่อยากมอง

จึงหาเหตุผลสารพัดมาโน้มน้าวนายท่านเพื่อให้ป้าชุ่ยกับนางย้ายออกจากคฤหาสน์

ปีนั้นนางอายุสามขวบ ไม่รู้เรื่องอะไร ทั้งยังไม่รู้สึกอะไร

นางไม่เดือดร้อนเรื่องกิน ไม่เดือดร้อนเรื่องเสื้อผ้า มีบ้านให้อยู่อาศัย

ภายหลังถึงรู้เรื่อง เพราะถูกคนหัวเราะที่ไม่ได้รัดเท้า เป็นเท้าตามธรรมชาติที่มีขนาดใหญ่

ภายหลังถึงรู้เรื่อง เพราะหญิงผู้นั้นไม่แม้แต่จะเจรจาเรื่องการแต่งงานให้นาง

ภายหลังถึงรู้เรื่อง เพราะผู้คนมักจะซุบซิบนินทานาง วิพากษ์วิจารณ์ลับหลัง

นางเป็นลูกภรรยาเอก แต่กลับเป็นเด็กที่ไม่ได้รับความรัก ท่านแม่ไม่เป็นที่รัก นางเหมือนท่านแม่ ไม่ชอบยิ้ม นิสัยไม่น่ารัก จึงไม่เป็นที่รักเช่นกัน

ทุกปีนางจะได้พบนายท่านก็ช่วงปีใหม่ตอนกินข้าวส่งท้ายปี

แต่ก็เท่านั้นแหละ

ชายคนนั้นไม่ชอบนาง แน่นอนว่าหญิงคนนั้นยิ่งไม่เปิดโอกาสให้นางได้เป็นที่รัก มักจะไม่ปล่อยให้นางได้เอ่ยปากด้วยซ้ำ บางครั้งแม้จะเข้าไปคารวะนายท่านยังไม่อนุญาต

หญิงคนนั้นมีลูกสี่คน หญิงสามชายหนึ่ง เด็กชายตัวขาวอวบอ้วน เห็นใครก็ยิ้มอย่างอารมณ์ดี ใบหน้าน่าเอ็นดูทั้งยังเฉลียวฉลาด ทำให้นายท่านมีความสุขมาก ดวงตายิ่งมองไม่เห็นนางซึ่งเป็นลูกสาวที่ภรรยาเอกทิ้งเอาไว้ ต่อให้บางครั้งนึกอยากจะมองมาก็ถูกหญิงผู้นั้นเอาลูกชายสุดที่รัก

ของพวกเขามาขวางหน้า พริบตาเดียวก็ลืมตัวตนของนางไปแล้ว

ป้าซุ่ยไม่อาจเข้าไปในห้องโถง ได้แต่แอบมองที่หน้าต่าง กลับมาแล้วก็มักจะบ่นหลายคำ

แรกๆ นางฟังแล้วยังนึกโกรธ แต่ภายหลังกลับเริ่มชินเสียแล้ว

ชายคนนั้นไม่สนใจเรื่องนี้หรอก หากเขาใส่ใจลูกสาวคนนี้ คงไม่ปล่อยให้สถานการณ์กลายเป็นเช่นนี้ ต่อให้นางไปแย่งชิง จะชิงอะไรมาได้เล่า

รีบออกเรือนให้เร็วหน่อยหรือ

ตอนอายุสิบห้าและเพิ่งเข้าพิธีปักปิ่น* นางเคยคิดว่าจะได้ออกเรือน

ภายหลังพบว่าหญิงผู้นั้นคอยขัดขวางอยู่เสมอ จึงเลิกคิดเรื่องนี้ไป

นางมีเท้าธรรมชาติ ต่อให้บ้านเดิมร่ำรวยเพียงใด ทุกคนก็ต้องรู้ว่านางไม่เป็นที่รักของบ้านเดิม แต่งไปแล้วย่อมไม่มีทางได้รับความรัก ตอนท่านแม่แต่งมา สินเจ้าสาวไม่มากนัก มีเพียงตำราไม่กี่ตู้ ตอนป้าซุ่ยพานางย้ายไปอยู่บ้านพักนอกเมือง ตำราเหล่านั้นก็ถูกขนมาด้วย

ป้าซุ่ยเป็นคนเลี้ยงดูนางจนเติบใหญ่ สอนนางให้รู้หนังสืออ่านตำรา สอนนางปักผ้าและทำงานฝีมือ แม้ป้าซุ่ยจะชอบบ่นเป็นบางครั้ง แต่กลับจัดการเรื่องทุกอย่างเป็นอย่างดี

ตอนนั้นเดิมทีนางยังคิดว่าอาศัยอยู่ที่บ้านพักนอกเมืองก็ไม่แย่ตรงไหน

ทว่าก่อนหน้านี้ป้าซุ่ยกลับล้มป่วยลง

ตอนนั้นนางพยายามกลับไปพูดกับแม่รองที่คฤหาสน์ อยากเชิญหมอมาตรวจดูอาการของป้าซุ่ย ถึงได้รู้ว่าหญิงผู้นั้นใจดำเพียงใด

* พิธีรวบผมปักปิ่น หญิงสาวชาวจีนเมื่ออายุครบสิบห้าจะต้องทำพิธีรวบผมปักปิ่นแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่พร้อมที่จะออกเรือน

สามารถใจดำได้เพียงใด

'ป่วย?'

'เชิญหมอ?'

'ติงชุ่ยไม่ใช่คนสกุลเวินของเรา ตอนนั้นแม่เจ้าพูดไว้อย่างชัดเจนว่าติงชุ่ยไม่ใช่สาวใช้ที่ออกเรือนมากับนาง แต่เป็นพี่น้อง พวกเราเลี้ยงดูนางมาเปล่าๆ ตั้งหลายปี ของกินของใช้ไม่เคยขาดไปสักอย่าง นับว่านางกำไรแล้วล่ะ'

'คุณหนูคนดี บ้านของเรามีทั้งเด็กเล็กและคนแก่ มีคนนับร้อยชีวิตต้องเลี้ยงดู นายท่านลำบากลำบนหาเงินเช่นนี้ มิใช่เพื่อเอามาให้เจ้าถลุงแบบนี้นะ'

นางจำได้ว่าตัวเองยืนอยู่หน้าห้องโถงกว้างขวาง หญิงผู้นั้นสวมกระโปรงปักดิ้นทอง เท้าคู่เล็กสวมรองเท้าปักห้าสี นั่งอยู่บนเก้าอี้พนักวงโค้ง* ใบหน้าทาแป้งกับชาดอย่างดี นิ้วมือไว้เล็บยาว มองนางด้วยดวงตาที่สีขาวดำตัดกันชัดเจน ริมฝีปากสีแดงจัดจิบน้ำชาร้อนๆ แล้วเอ่ยถ้อยคำเย็นชาเหล่านั้นออกมา

'ก็แค่ถูกไอเย็นมิใช่หรือ นอนพักไม่กี่วันก็หายแล้ว จำเป็นต้องเชิญหมอด้วยหรือไร'

นางพูดอะไรไม่ออก รู้สึกเพียงหัวใจหนาวเหน็บ

มองสายตาเยียบเย็นของหญิงผู้นั้นแล้ว นางตระหนักว่าอีกฝ่ายไม่เพียงเกลียดท่านแม่ของนาง เกลียดนาง แต่ยังเกลียดป้าชุ่ยด้วย

นางไม่พูดอะไรอีก หมุนตัวออกจากคฤหาสน์หลังใหญ่ไป

* เก้าอี้พนักวงโค้ง เป็นเก้าอี้สมัยโบราณของจีนที่พนักพิงด้านหลังโค้งมนและเชื่อมต่อกับที่เท้าแขน รูปทรงอ่อนช้อยงดงาม

นางดูแลป้าซุ่ยสุดความสามารถ แต่อาการของป้าซุ่ยแย่ลงทุกที ทั้งอาเจียนและท้องเสีย จวบจนกลางดึกในคืนหนึ่ง ป้าซุ่ยอ่อนเพลีย จนเอ่ยคำพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เห็นดังนั้นนางจึงเอาเสื้อเก่ามาแก้เป็นเสื้อผ้าบุรุษ ค้นลูกปัดหยกของท่านแม่ออกมา พอฟ้าสางก็เปลี่ยนเสื้อผ้า ตัดสินใจเอาลูกปัดเส้นนี้ไปจำนำที่โรงจำนำ

แม้ลูกปัดหยกจะเป็นของรักของหวงของท่านแม่ แต่มิใช่ของรักของหวงของนาง

ทว่าป้าซุ่ยเป็นป้าซุ่ยของนาง

เมืองซูโจวไม่ใช่เมืองเล็ก มีผู้คนมากมาย หญิงสาวสกุลใหญ่ไม่ก้าวเท้าออกจากบ้าน ไม่ปรากฏกายข้างนอก ประกอบกับนางสวมเสื้อผ้าบุรุษและรวบผม ทั้งยังมีเท้าธรรมชาติและสวมรองเท้าผ้าแบบบุรุษ นางไม่คิดว่าจะมีใครจำได้จริงๆ ว่านางเป็นใคร

นางใคร่ครวญมาดีแล้ว รู้ดีว่าต้องเอาลูกปัดหยกนี้ไปจำนำถึงจะมีเงินเชิญหมอมารักษา ที่สำคัญกว่านั้นคือนางต้องการเงินก้อนนี้ นอกจากเชิญหมอมารักษาป้าซุ่ยแล้ว นางยังมีความคิดอื่น

คฤหาสน์สกุลเวินส่งเงินมาให้ทุกเดือน แต่เงินจำนวนนั้นไม่มากนัก แค่พอใช้เท่านั้น หญิงผู้นั้นไม่เคยให้พวกนางมีเงินเหลือ หลายปีมานี้เงินที่ส่งมาจากคฤหาสน์ลดน้อยลงทุกปี

ขืนเป็นอย่างนี้ต่อไป หากนายท่านเป็นอะไรไป หญิงผู้นั้นต้องหยุดส่งเงินมาให้พวกนางแน่

ป้าซุ่ยเป็นคนที่ติดตามท่านแม่มาจากทางเหนือตอนท่านแม่ออกเรือน

นอกจากงานเย็บปักแล้ว ยังรู้หนังสือและโคลงกลอน สอนนางอ่านเขียนตั้งแต่เล็ก ป้าชุ่ยพยายามเลี้ยงดูนางอย่างคุณหนู แต่ในบ้านหลังเล็กนอกเมืองแห่งนี้ แรกเริ่มยังมีสาวใช้คอยช่วยงานหลายคน ทว่าพอวันเวลาผ่านพ้นไป สาวใช้ที่คล่องแคล่วเหล่านั้นก็ถูกดึงตัวไป นอกจากป้าชุ่ยกับนาง ที่นี่ก็เหลือเพียงลุงชิวบ่าวชราเฝ้าประตูที่คอยช่วยกวาดลานบ้านให้เท่านั้น

ลุงชิวแก่แล้วก็จริง แต่นิสัยดีทีเดียว เห็นนางไม่ได้รับความรักจากบิดา รู้สึกว่านางน่าสงสาร จึงมักเล่าเรื่องในอดีตที่ตนออกจากบ้านไปทำการค้ากับนายท่านให้นางฟังอยู่เสมอ

นายท่านของลุงชิวไม่ใช่นายท่านในตอนนี้ แต่เป็นนายท่านของนายท่าน เป็นปู่ของนาง

นายท่านคนนั้นเป็นพ่อค้าที่สร้างตัวด้วยมือเปล่า เส้นทางที่เดินผ่านมาพบเจออุปสรรคมากมาย แต่กลับสามารถผ่านความยากลำบากมาได้ทุกครั้ง นางฟังเรื่องราวสนุกๆ เกี่ยวกับการค้าขายมาจากลุงชิวตั้งแต่เล็ก เดิมทีฟังเป็นนิทานเท่านั้น นางเป็นสตรี ในสังคมที่สตรีไม่อาจออกไปไหนได้ เป็นไปไม่ได้ที่นางจะออกไปทำการค้าข้างนอก

แต่นานวันเข้า เรื่องนี้ก็ยังติดอยู่ในใจนาง

ลุงชิวแก่แล้ว ทำอะไรมากไม่ได้ นายท่านกับหญิงผู้นั้นเห็นเขาแล้วรำคาญตาจึงส่งมาอยู่ที่บ้านพักแห่งนี้

ภายหลังมีญาติผู้น้องห่างๆ ที่สายตาไม่ดีนามอวิ๋นเซียงมาอยู่ด้วย เป็นญาติที่ห่างจนไม่รู้จะห่างอย่างไรของนายท่าน พ่อแม่ตายแล้วจึงมาขอพึ่งพาอาศัย แม้จะเป็นญาติห่างๆ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นญาติ หญิงผู้นั้น

เกรงว่าจะถูกผู้คนครหา ขับไล่ไม่ได้ ทว่าก็ไม่อยากเก็บนางไว้ จึงส่งมาที่นี่

ต่อจากนั้นเป็นลู่อี้คนขับรถที่ขาเป๋ข้างหนึ่ง เขามีลาแก่กับรถเทียมลา ถูกหญิงผู้นั้นส่งมาอยู่ที่นี่เช่นกัน

ลู่อี้เงียบผิดปกติ แม้จะทำงานได้ แต่ถามอะไรเขา เขาก็มักไม่ค่อยตอบ

พูดให้น่าฟังคือหญิงผู้นั้นมอบรถให้นางหนึ่งคัน พูดตรงๆ คือเห็นลู่อี้แล้วรำคาญตา ขาพิการขนของหนักไม่ได้ ท่าทางไม่น่ามอง ทั้งยังพูดจาไม่เป็น จึงตัดสินใจส่งเขามาที่นี่

แม้จะมีคนเพิ่มขึ้นหลายคน แต่หญิงผู้นั้นกลับไม่ได้เพิ่มเบี้ยรายเดือนให้นางเลยสักนิด ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ที่บ้านพักแห่งนี้ใกล้จะไปไม่รอดเต็มที นางรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาป้าชุ่ยทำงานเย็บปักและให้สาวใช้แอบนำไปขายให้เหล่าสตรี พวกนางถึงได้มีกินมีใช้

เรื่องนี้นางคิดมานานแล้ว หาใช่แค่วันสองวันนี้ แม้ป้าชุ่ยจะปิดบังไม่ให้นางรู้ แต่นางกินใช้อยู่ทุกวัน บางครั้งเวลาไปคฤหาสน์ เห็นข้ารับใช้พวกนั้นและสายตาดูแคลนของพวกเขา เห็นสาวใช้พวกนั้นแต่งกายดีกว่าตนเสียอีก ย่อมมองออกว่าผู้อื่นกำลังดูถูกตน

คุณหนูสกุลเวินไม่ได้มีนางคนเดียว

ดังนั้นก่อนหน้านี้นางจึงฉวยโอกาสครั้งหนึ่งบอกให้ลุงซิวซื้อรองเท้าบุรุษกับหมวกใบเล็กที่ขายอยู่ริมถนนเตรียมไว้ อ้างว่าจะเอาไว้ใช้ศึกษาเวลาวาดภาพ

เพียงแต่ก่อนหน้านี้นางยังมีความลังเล ขนบธรรมเนียมของยุคสมัยนี้ไม่นิยมให้สตรีออกไปปรากฏกายข้างนอก แต่ในงานวัดหลายครั้ง

นางเคยเห็นสตรีออกมาทำมาค้าขาย หาเลี้ยงครอบครัว แม้สตรีเหล่านั้นจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ลับหลัง แต่นางรู้ว่านั่นเป็นหนทางเดียวที่จะแก้ปัญหาเรื่องปากท้องของคนที่บ้านได้

นางไม่อาจและไม่มีทางนั่งกลุ้มใจอยู่ในบ้านเฉยๆ

นางเคยคิดจะให้ลู่อี้ออกไปทำงานตามที่นางสั่ง แต่ลู่อี้ไม่เพียงขาเป๋ยังเงียบจนชวนให้สงสัยว่าเขาเป็นใบ้หรือไม่ ไม่เหมาะที่จะค้าขายเลยจริงๆ

การป่วยของป้าซุ่ยแค่ทำให้นางตัดสินใจได้เท่านั้นเอง

นางจะใช้เงินที่แลกมาได้เริ่มต้นกิจการเล็กๆ

โรงจำนำฝั่งตรงข้ามมีความเคลื่อนไหวแล้ว นางดึงความคิดกลับมา ครั้นเห็นว่าประตูโรงจำนำเปิดออก หัวใจก็หดเกร็งขึ้นมาทันใด นางสูดหายใจลึก รวบรวมความกล้าเลิกม่านเดินเข้าไปในโรงจำนำ นางกดเสียงเบาเอ่ยปากขณะนำลูกปัดหยกเส้นนั้นออกมาจำนำ คิดแต่จะรีบแลกเงินเพื่อเอาไปเชิญหมอมารักษาป้าซุ่ย

เฉาเฟิ่ง* ที่ประเมินราคาอยู่หลังโต๊ะเหลือบมองนางหลายที ก่อนจะแจ้งราคากับนาง ป้าซุ่ยบอกนางหลายครั้งว่าลูกปัดหยกเส้นนี้มีมูลค่าพอที่จะซื้อบ้านทางทิศตะวันตกของเมืองซึ่งเป็นเขตรุ่งเรืองได้หลังหนึ่ง แต่นางไม่ได้ต่อรองราคากับเฉาเฟิ่ง คนที่มาโรงจำนำล้วนขาดแคลนเงิน ร้านใดบ้างที่จะไม่ถือโอกาสกอบโกยกำไร

รับใบจำนำของกับเงินมาแล้ว นางก็ยัดมันลงในถุงใส่เงิน หมุนตัวเดินออกมาอย่างเร่งรีบไปบนถนนเพื่อหาหมอ

นางก้าวฉับๆ เข้าไปในตรอกเล็กฝั่งตรงข้าม คิดจะใช้ทางลัด

* เฉาเฟิ่ง เดิมเป็นคำที่ใช้เรียกลูกจ้างในร้านขายเกลือหรือโรงจำนำ ภายหลังใช้เรียกหลงจู๊ผู้ดูแลโรงจำนำ

คิดไม่ถึงว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เงาดำสายหนึ่งจะพุ่งชนนางจากข้างหลัง

นางถูกชนจนล้มลงกับพื้น รู้ตัวแทบจะในทันทีว่าอีกฝ่ายพยายามจะแย่งถุงใส่เงินที่นางกำไว้ในมือแน่น

เนื่องจากตกใจเกินไป นางจึงลืมไปว่าต้องร้องให้คนช่วย เอาแต่กำถุงไว้แน่น ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยมือ

ท่ามกลางความวุ่นวาย นางถูกต่อยทีหนึ่ง ก่อนจะรู้สึกว่าหมวกบนศีรษะร่วงหลุด ผมยาวแผ่สยาย อีกฝ่ายทั้งดึงทั้งกระชาก แต่นางยังคงไม่ปล่อยมือ โจรผู้นั้นโมโหจึงยกเท้าขึ้นหมายจะถีบนาง

จังหวะนี้เองไม่รู้หนังสือเล่มหนึ่งบินมาจากที่ใด กระแทกใส่ศีรษะของคนผู้นั้นเข้าพอดี

คนผู้นั้นร้องเสียงหลง คลายมือและหงายล้มไปข้างหลัง นางรีบคว้าถุงใส่เงินถอยไป มองคนผู้นั้นลุกขึ้นมา เขามีสีหน้าดุดันและทำท่าจะกระโจนเข้าใส่นางอีกครั้ง แต่พริบตาถัดมาไม่รู้เห็นอะไร ใบหน้าพลันซีดเผือดก่อนจะหมุนตัววิ่งหนีไป

นางกำถุงใส่เงินไว้พลางกดหน้าอก หันกลับไปก็เห็นชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงปากตรอกคนนั้น

นางจำได้ว่าเขาสวมเสื้อผ้าสีฟ้านวลทั้งชุด จำได้ว่าเขารวบผมยาวไว้อย่างดี จำได้ว่าเขาสวมรองเท้าหุ้มแข้งสีดำ จำได้ว่าเอวเขาห้อยป้ายห้อยเอวสีดำอันหนึ่ง

ชายผู้นั้นท่าทางสุภาพ ใบหน้าขาวสะอาด

ปีนั้นในเมืองยังไม่มีใครใส่ใจเขามากนัก

ตอนนั้นนางยังไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่ตอนเขาเดินเข้ามาหานาง

นางอดไม่ได้ที่จะถอยหลังไปหลายก้าวเพราะเหตุการณ์ที่ประสบพบเจอเมื่อครู่นี้

เขาไม่สนใจนาง เพียงก้มตัวลงหยิบหนังสือเล่มนั้น ยังมีหมวกสีดำใบเล็กของนางที่หล่นอยู่

เขาปัดๆ หนังสือที่สกปรกและคืนหมวกให้นางพลางเอ่ยเสียงเรียบ

'ครั้งหน้าเวลาจำนำของ เก็บเงินให้ดีก่อนค่อยออกจากร้าน อย่าถือไว้ในมือและอย่าเดินในตรอกเล็กๆ โจรที่นี่มักคอยจับตาดูโรงจำนำมองหาแกะอ้วน'

นางเบิกตาโต ตื่นตระหนกเล็กน้อย ไม่ได้ยื่นมือไปรับ แต่รีบยัดถุงเงินเข้าไปในอกเสื้อ

'ข้าไม่ใช่...ไม่ใช่แกะอ้วน...' นางพูดด้วยใบหน้าซีดขาว 'นี่เป็นเงินที่จะนำไปช่วยคน เชิญหมอมารักษาคนที่บ้านข้า'

'คนที่ถือถุงเงินหนักๆ ล้วนเป็นแกะอ้วน' เขามองนางอย่างเย็นชา 'โจรพวกนั้นสนใจแต่เงินไม่สนใจคน ไม่สนใจหรอกว่าเงินนี้เจ้าจะเอาไปทำอะไร'

ได้ยินดังนั้นแล้วนางก็พูดไม่ออกไปชั่วขณะ ได้แต่ยื่นมือไปรับหมวกกลับมาสวม เค้นคำพูดสองคำออกมาจากลำคอที่ตีบตัน

'ขอบคุณ'

หลังคำขอบคุณของนาง เขาก็ไม่ได้เอ่ยอะไร เพียงถือหนังสือเล่มนั้นหมุนตัวจากไป

นางมองเขาเดินออกจากตรอกแล้วข้ามถนน บ่าวชายคนหนึ่งรีบก้าวออกมาเลิกม่านให้เขา เฉาเฟิ่งในโรงจำนำที่กอบโกยเงินนางไป

รีบออกมาต้อนรับ

ม่านทิ้งตัวลง รองเท้าหุ้มแข้งสีดำของเขากับเสื้อผ้าสีฟ้านวลหายลับไปหลังประตูอย่างรวดเร็ว

นางจ้องมองโรงจำนำที่เขาหายเข้าไปอย่างตกตะลึงเล็กน้อย นางไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร รู้เพียงว่าชายผู้นี้ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป หัวใจนางยังคงเต้นรัว ความคิดสับสนวุ่นวาย ได้แต่รวบผมที่แผ่สยายให้ดีและสวมหมวกใบเล็กอีกครั้ง

ครั้นได้สติ นางก็จัดแจงตัวเองอย่างเร่งรีบ ไม่กล้าเดินในตรอกเล็กๆ อีก ได้แต่ย้อนกลับไปบนถนนใหญ่

พอถึงถนนใหญ่ นางเหลือบมองไปยังโรงจำนำซึ่งเป็นอาคารสามชั้นอย่างอดไม่ได้ กลับบังเอิญเห็นว่าชายผู้นั้นนั่งอยู่ริมหน้าต่างชั้นสอง มือยังคงถือหนังสือเล่มนั้น อ่านด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

ทันใดนั้นนางพลันตระหนักว่าที่แท้เขานั่งอยู่ตรงนั้นมาตลอด

เพราะนั่งอยู่ตรงนั้น ถึงเห็นว่านางถูกโจรปล้นชิงในตรอกฝั่งตรงข้าม

นางตกใจเล็กน้อยจึงตะลึงงันไป

ถนนใหญ่ค่อนข้างกว้าง นางไม่รู้ว่าจากโรงจำนำ เขาพุ่งไปยังตรอกเล็กฝั่งตรงข้ามในเวลาเพียงครู่เดียวได้อย่างไร นางเคยได้ยินว่าบางคนมีวิชายุทธ์สูงส่ง สามารถไต่หลังคาเดินบนกำแพง เหินตัวไปมาบนหลังคาได้ นางยังเคยฟังลุงซิวเล่าเรื่องราวในยุทธภพให้ฟัง ยังคิดว่าเรื่องพวกนั้นล้วนเป็นข่าวลือที่เอาไว้ขู่คนเสียอีก

บางทีเขาอาจบังเอิญเดินผ่านตรอกนั้นพอดี?

เพิ่งจะคิดเช่นนี้ก็เห็นชายผู้นั้นหลุบตามองลงมาเหมือนรู้สึกได้ถึง

สายตานาง

เขาเลิกคิ้วเมื่อเห็นว่าเป็นนาง

นางหน้าแดงเรื่อโดยไร้สาเหตุ แต่กลับไม่ได้เบนสายตาออกไป เพียงสังเกตว่าหนังสือที่อยู่ในมือเขาคือ 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์'

นั่นเป็นตำราการศึกที่รวบรวมบทสนทนาระหว่างอู่อ๋องกับไท่กงวั่ง แต่นางเคยอ่านเจอในหนังสือว่าปราชญ์และบัณฑิตชื่อดังหลายคนต่างคิดว่า 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์' เป็นหนังสือที่ไม่มีอยู่จริง เป็นหนังสือปลอมที่คนรุ่นหลังแต่งขึ้นเอง

นางไม่รู้ว่าเหตุใดเขาจึงอ่านหนังสือเล่มนี้ แม้หนังสือเล่มนี้จะเป็นของจริง แต่ก็เป็นตำราการศึกเล่มหนึ่ง คนผู้นี้ดูไม่เหมือนผู้ฝึกยุทธ์ ใบหน้าเขาขาวซีดเหมือนบัณฑิตอย่างไรอย่างนั้นเสียมากกว่า

แต่นางก็รู้เช่นกัน ที่โจรผู้นั้นเห็นเขาแล้ววิ่งหนี ต้องเป็นเพราะเขามีวิชายุทธ์สูงส่ง มิใช่บุคคลที่จะล่วงเกินได้แน่นอน

นางผงกศีรษะให้เขา ขอบคุณเขาอย่างไร้เสียงอีกครั้ง

เขาไม่สนใจนางแล้ว เพียงเบือนสายตาออกไปและอ่านหนังสือเล่มนั้นต่อ

ส่วนนางที่แหงนหน้ามองชายหนุ่มบนอาคารก็ไม่คิดมากอีก ก้าวเท้าออกตามหาหมอต่อไป

"คุณหนู คุณหนู..."

เสียงร้องเรียกของหลิงเอ๋อร์ดึงสตินางกลับมา

"ถึงร้านหนังสือแล้วเจ้าค่ะ"

นางกะพริบตา เห็นสาวใช้ของตนมองมาอย่างเป็นห่วง ถึงได้พบว่ารถม้าหยุดลงแล้ว

นางกะพริบตาอีกครั้ง ดึงความคิดกลับมาจากความทรงจำเมื่อห้าปีก่อนแล้วรับหมวกม่านที่หลิงเอ๋อร์ยื่นให้มาสวมใส่เพื่อบดบังใบหน้าก่อนจะลงจากรถ

ทางทิศใต้ของเมืองไม่คึกคักเหมือนเขตการค้าทางทิศตะวันตก บริเวณนี้ส่วนใหญ่เป็นที่อยู่อาศัยของชาวบ้านทั่วไป บ้านเรือนหลังเล็กและเก่าโทรม ร้านค้าที่นี่ส่วนใหญ่ขายเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน หนังสือที่อยู่ในร้านหนังสือตรงหน้านี้เป็นหนังสือเก่ามากกว่าหนังสือใหม่

แต่นางชอบร้านหนังสือแห่งนี้ ร้านเล็กๆ ที่ไม่สะดุดตาแห่งนี้เต็มไปด้วยหนังสือทั้งชั้นบนชั้นล่าง หนังสือที่อยู่ข้างในแม้มิใช่หนังสือที่ใหม่ที่สุด แต่ที่นี่มีหนังสือทุกประเภท เนื้อหาครอบคลุมตั้งแต่ดาวบนฟ้าไปจนถึงหินใต้ดิน จากตะวันออกไปตะวันตก จากเหนือจรดใต้ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือในยุคสมัยใดล้วนค้นพบได้ที่นี่

อีกอย่างที่แตกต่างจากที่อื่นคือร้านแห่งนี้มีสตรี

ตอนนางเดินเข้ามาในร้านหนังสือแห่งนี้ แม่นางผู้นั้นนั่งอยู่หลังโต๊ะคิดเงิน

แตกต่างจากหญิงสาวส่วนใหญ่ในเมือง แม่นางผู้นี้ไม่สวมหมวกม่าน ทั้งยังไม่สวมผ้าโปร่ง ไม่ปิดบังใบหน้าแม้แต่น้อย

แม่นางผู้นี้มีรูปโฉมงดงามยิ่ง ชอบสวมเสื้อผ้าสีดำ ใบหน้าเยียบเย็นดุจน้ำค้างแข็ง ไม่เคยแย้มยิ้มกับผู้ใด และมักไม่สนใจใคร แต่นางรู้ว่าแม่นางผู้นี้มีความรู้กว้างขวาง รู้ทุกเรื่อง

หลังจากเข้ามาในร้านหนังสือ เมื่อแน่ใจว่าวันนี้เถ้าแก่ร้านไม่อยู่ในร้านนอกจากแม่นางผู้นั้นแล้วก็ไม่มีคนอื่น นางจึงถอดหมวกม่านออก

บอกตามตรง นางไม่ชอบปิดหน้าปิดตาแบบนี้เลยสักนิด แต่ขนบธรรมเนียมเป็นเช่นนี้ เวลาอยู่ข้างนอกสตรีจะเปิดเผยหน้าตาไม่ได้ ดังนั้นเมื่อนางพบว่าที่นี่มีร้านหนังสือ แถมบางครั้งคนเฝ้าร้านยังเป็นสตรี นางจึงทั้งตกใจและดีใจ เพราะขอเพียงมาที่นี่ นางจะสามารถเลือกซื้อหนังสือที่ตัวเองชอบได้อย่างผ่อนคลาย

ร้านหนังสือแห่งนี้แม้จะมีหนังสือทุกประเภท แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะให้สตรีเฝ้าร้านหรืออย่างไร เวลาส่วนใหญ่จึงมักไม่ค่อยมีลูกค้าเข้าร้านนัก นอกจากนางแล้ว นางเห็นลูกค้าคนอื่นเข้ามาซื้อหนังสือเป็นครั้งคราวเท่านั้น ลูกค้ามีไม่มากเลยจริงๆ

แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด ร้านค้าแห่งนี้กลับสามารถอยู่รอดมาได้

แม้จะรู้สึกเกรงใจเจ้าของร้าน แต่นางชอบความเงียบสงบของที่นี่ มักจะอยู่ที่นี่ได้เป็นครึ่งค่อนวัน

หนังสือที่นี่เปลี่ยนใหม่อยู่บ่อยๆ ทุกครั้งที่นางมา หนังสือบนชั้นล้วนไม่เหมือนเดิม แต่มักจะมีหนังสือที่นางต้องการเสมอ นางเคยอ่าน 'จดหมายเหตุราชวงศ์ซย่า' ที่อยู่ใน 'บันทึกธรรมเนียมพิธี' จากที่นี่ เคยอ่าน 'บันทึกแคว้นหย่งจยา' ในสมัยจิ้นที่รวบรวมโดยเจิ้งจี๋ หนังสือสองเล่มนี้ผู้คนต่างบอกว่าสูญหายไปนานแล้ว แต่เนื้อหาในหนังสือของที่นี่กลับสมบูรณ์มาก ทั้งยังไม่เหมือนบันทึกของคนรุ่นหลัง

ใน 'บันทึกแคว้นหย่งจยา' เนื้อหาเกี่ยวกับหนอนไหมแปดชีวิต*

* หนอนไหมแปดชีวิต เป็นชื่อหนอนไหมชนิดหนึ่งที่ถูกเพาะเลี้ยงขึ้นในแคว้นอู๋ยุคสามก๊ก สามารถพ่นเส้นใยออกมาห่อหุ้มตัวเองได้ปีละแปดครั้ง จึงได้ชื่อดังกล่าว

ทำเอานางตกตะลึงมาก นางเอาเนื้อหาในหนังสือกลับไปสอบถามยืนยันกับคนเลี้ยงหนอนไหมจนสามารถพัฒนาวิธีการเลี้ยงหนอนไหมให้ดียิ่งขึ้นได้

หลายปีมานี้นางได้รับความรู้มากมายจากหนังสือโบราณเหล่านี้ เวลาว่างจึงมักมาหาหนังสือล้ำค่าที่นี่เป็นประจำ

นางเดินช้าๆ ไปตามตู้หนังสือ ค้นหาหนังสือที่ต้องการจนเผลอลืมเวลา กระทั่งหลิงเอ๋อร์มาเตือน นางจึงหอบหนังสือหลายเล่มไปจ่ายเงิน

แม่นางที่โต๊ะคิดเงินใช้เชือกผูกหนังสือให้นางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

"ทั้งหมดนี้สามตำลึง"

ได้ยินว่าราคาหนังสือแพงขนาดนี้ หลิงเอ๋อร์ที่อยู่ด้านข้างสูดหายใจอย่างตื่นตระหนก

"ไฉนจึง..."

แม่นางชุดดำปรายตามองมาอย่างเย็นชา สายตาเย็นเยียบนั้นคมกริบดุจกระบี่ ทำเอาหลิงเอ๋อร์ตกใจจนหลับตาลงทันใด หดตัวไปอยู่ข้างหลังนาง

"หลิงเอ๋อร์ เจ้าเอาหนังสือไปวางบนรถก่อนเถอะ"

นางหิ้วหนังสือขึ้นมาอย่างขบขัน หมุนตัวส่งหนังสือให้สาวใช้ที่หลบอยู่ข้างหลังด้วยท่าทางหวาดหวั่น

พอได้ยินว่าไปก่อนได้ หลิงเอ๋อร์ก็หอบเอาหนังสือหลายเล่มผลักประตูหนีออกไปอย่างรีบร้อน

"ขออภัยด้วย สาวใช้ที่บ้านข้าเล่าเรียนมาไม่มาก ไม่รู้ว่าหนังสือพวกนี้ดีเพียงใด ท่านอย่าถือสาเลย" นางยิ้มให้แม่นางที่อยู่หลังโต๊ะคิดเงิน

หยิบก้อนเงินสามตำลึงออกมาจ่ายค่าหนังสือ

แม่นางชุดดำมองรอยยิ้มบนหน้านางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ริมฝีปากยังคงเป็นเส้นตรง ไม่ยกขึ้นแม้แต่น้อย เพียงยื่นมือเล็กขาวเนียนออกมารับเงินสามตำลึงนั้นไว้ แต่นางสังเกตเห็นว่านัยน์ตาที่ดำประหนึ่งก้อนหินอันเยียบเย็นของอีกฝ่ายอ่อนโยนลงเล็กน้อย ไม่คมกริบประหนึ่งมีดอีก

นางยิ้มให้แม่นางผู้นั้น เก็บถุงใส่เงินแล้วหมุนตัวจะเดินออกจากร้าน ก่อนถึงประตูพลันได้ยินแม่นางผู้นั้นเอ่ยปากอย่างหาได้ยากยิ่ง

"เถ้าแก่เวิน"

คำเรียกขานนี้ทำเอานางชะงักไป หันกลับไปเห็นแม่นางผู้นั้นกำลังมองตนและเอ่ยว่า

"เถ้าแก่ฉินบอกว่าหากเถ้าแก่เวินต้องการเปิดสำนักศึกษา เขาสามารถจัดหาสมุดคัดอักษรให้ได้"

นางยืนแข็งทื่ออยู่ข้างประตู ชั่วขณะหนึ่งที่ไม่รู้จะตอบอย่างไร

แม่นางผู้นั้นมองนาง ครู่ใหญ่จึงเหลือกตาขึ้น

"เถ้าแก่ฉินได้ยินว่าเถ้าแก่เวินคิดจะเปิดสำนักศึกษาให้เด็กๆ ลูกคนงานระดับล่างได้เล่าเรียนเขียนอ่าน เจ้าสามารถกลับไปบอกเถ้าแก่เวินว่าเถ้าแก่ฉินร้านหนังสือยินดีมอบสมุดคัดอักษรให้โดยไม่คิดเงิน"

นางกะพริบตาปริบๆ กระแอมไอและพยักหน้า

"ข้าทราบแล้ว ข้าจะไปบอกเถ้าแก่เวิน"

แม่นางชุดดำจ้องนางเขม็ง ก่อนจะดึงสายตากลับมายังหนังสือข้างมือตนและไม่ได้เหลือบมองนางอีก

นางหัวใจเต้นแรงขณะหมุนตัว สวมหมวกม่านแล้วผลักประตู

เดินออกไป

หลังจากขึ้นรถม้ามาแล้ว นางอดมองออกไปนอกหน้าต่างไม่ได้ ร้านหนังสือตั้งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ แมวดำตัวหนึ่งนอนขดตัวอาบแดดอยู่ข้างประตู มองผ่านลวดลายของช่องหน้าต่างเข้าไป นางเห็นแม่นางชุดดำในร้านกำลังมองออกมาที่นางเช่นกัน

หัวใจสะดุดอย่างไร้สาเหตุ

ฉับพลันนั้นนางรู้ว่าแม่นางผู้นี้รู้

นางปล่อยม่านหน้าต่าง ประสานมือเล็กเย็นเฉียบไว้ตรงหน้า

บางทีเถ้าแก่ฉินก็อาจรู้ด้วย ในเมืองนี้ยังมีคนอีกเท่าไรนะที่รู้

นางไม่ได้ใส่ใจอย่างแท้จริงว่าผู้คนจะรู้มากน้อยแค่ไหน นั่นหาใช่ความลับยิ่งใหญ่อะไร นางรู้ดีว่าถึงอย่างไรก็ต้องมีคนรู้อยู่บ้าง

ร้านหนังสือแห่งนี้ก็เป็นของโจวชิ่งหรือ

นางคิดถึงตำรา 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์' ในมือเขาในปีนั้นอย่างไร้สาเหตุ ผู้คนต่างบอกว่า 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์' เป็นหนังสือปลอม แต่ภายหลังนางพบว่าไม่ใช่ นางเคยเห็นหนังสือเล่มนั้นในร้านหนังสือ ทั้งยังซื้อกลับมาอ่านที่บ้าน นางรู้สึกว่านั่นไม่ใช่ของปลอม ไม่ใช่งานเขียนลอกเลียนแบบ

คนที่รู้ความลับของนางล้วนเกี่ยวข้องกับโจวชิ่งไม่มากก็น้อย เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นมิตรหรือศัตรู

นางหวังว่าที่คนในร้านหนังสือรู้เรื่องนี้จะเป็นเพราะฟังมาจากที่อื่น ทว่านางก็ต้องทำอะไรอย่างระวังรอบคอบให้มากกว่านี้

แม้ว่าแม่นางผู้นั้นจะดูเหมือนไม่มีเจตนาร้าย นางเองก็ไม่รู้สึกว่า

เถ้าแก่ร้านหนังสือมีเจตนาร้ายต่อนาง แต่หลายปีมานี้นางได้เรียนรู้ว่าเรื่องต่างๆ มิอาจมองเพียงเปลือกนอก

รถม้าวิ่งไปข้างหน้า ลัดเลาะไปตามถนนและตรอก ไม่นานก็ออกจากเมืองมาถึงลานบ้านของตน

นางลงจากรถ ก้าวข้ามธรณีประตู หลิงเอ๋อร์หอบหนังสือตามอยู่ข้างหลัง

"ข้ารู้สึกเวียนหัวนิดหน่อย จะกลับไปพักผ่อนที่ห้อง" นางก้าวเข้าไปในประตู รับหนังสือจากสาวใช้แล้วเอ่ยปากกำชับ "เจ้าไปทำงานของตัวเองเถอะ"

"เจ้าค่ะ"

ด้วยรู้ว่าคุณหนูใหญ่ของตนร่างกายอ่อนแอ เวลาส่วนใหญ่พักผ่อนอยู่ในห้อง กลับจากข้างนอกแล้วมักต้องนอนพักหลายวัน หลิงเอ๋อร์จึงรับคำ ผงกศีรษะอย่างว่าง่ายแล้วหมุนตัวเดินจากไป

หลังจากไล่สาวใช้ผู้นั้นออกไปแล้ว นางก็มุ่งหน้าไปยังเรือนหลังเล็กของตน เข้าห้องไปแล้วก็ปิดประตู ถอดเสื้อผ้าที่สวมอยู่ออก ดึงปิ่นบนศีรษะออกมา ก่อนจะเช็ดแป้งและชาดบนใบหน้า รวบผมที่แผ่สยายใหม่อีกครั้ง จากนั้นก็หยิบชุดคลุมตัวหนึ่งออกมาจากหีบเสื้อผ้า แต่กลับเห็นผ้าที่วางอยู่บนโต๊ะเข้าเสียก่อน

นั่นเป็นผ้าที่นำกลับมาจากโรงงานก่อนหน้านี้

...สีฟ้านวล

นางยื่นมือไปลูบผ้าพับนั้นอย่างอดใจไม่อยู่

เนื้อผ้าใต้ท้องนิ้วเนียนละเอียดและนุ่มมือ ด้านบนเป็นลวดลายประณีต ใช้ด้ายขาวที่สีต่างจากสีผ้าเพียงเล็กน้อยปักลวดลายขลุ่ยตี๋* ดอกท้อ สายน้ำไหล และเรือลำเล็ก

ลมฤดูใบไม้ผลิพัดมาอีกครั้ง พาให้ต้นหลิวนอกหน้าต่างโบกพลิ้วท่ามกลางความเหม่อลอย นางเหมือนเห็นเขายืนอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง ได้กลิ่นที่แผ่ออกมาจากตัวเขา รู้สึกเหมือนนี่เป็นผ้าที่มีอุณหภูมิร่างกายและหยาดเหงื่อของเขาอยู่

ชั่วเวลานั้นเหมือนเขาอยู่ตรงหน้านางอีกครั้ง ประชิดเข้ามาใกล้เหลือเกิน ใกล้เกินกว่าระยะที่ควรจะเป็นมากนัก

นางรู้สึกได้ว่าปอยผมสีดำของเขาที่ทิ้งตัวลงมาไล้ผ่านดวงตานาง รู้สึกว่ากลิ่นอายของเขาพัดผ่านข้างแก้มนางไป

เสียงหัวใจเต้น อุณหภูมิร่างกาย กลิ่นอาย...และชีพจรข้างคอเขา...

ยังมีดวงตาดำลึกดุจบ่อน้ำคู่นั้นและเสียงแหบต่ำของเขา

'เพราะอะไร'

นางจำได้ว่าเขาเอ่ยถามข้างหูนาง

'เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนี้'

หัวใจสั่นไหวน้อยๆ ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงเขาล้วนสั่นไหวเช่นนี้เสมอ นางกลั้นหายใจ อดหลับตาลงไม่ได้

พอหลับตาลง ความทรงจำก็หลั่งไหลเข้ามาไม่หยุดเหมือนกระแสน้ำที่ถั่งโถม

นางจดจำเรื่องราวเกี่ยวกับเขาได้มากมาย จดจำได้มากเกินไป

* ขลุ่ยตี๋ เป็นเครื่องเป่าชนิดหนึ่งของจีน ทำจากไม้ไผ่ เวลาเล่นจะเป่าในแนวขวาง โดยเป่าลมจากรูด้านข้าง คล้ายกับการเป่าฟลุต

อยากลืมก็ลืมไม่ได้

วันนั้นเมื่อห้าปีก่อนหลังเชิญหมอมาตรวจดูแล้ว นางถือใบสั่งยาที่หมอเขียนให้ไปเจียดยาที่ร้านขายยา นำกลับมาต้มให้ป้าชุ่ยดื่ม อาการของป้าชุ่ยค่อยๆ ดีขึ้น แต่นางกลับไม่รู้สึกผ่อนคลายลง

นางแบ่งเงินที่เหลือออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเก็บไว้ ที่เหลือนางในชุดบุรุษเอาไปซื้อหูกทอผ้าจำนวนหนึ่งและนำไปให้ครอบครัวชาวนาในชนบทที่ยากจน ขอให้หญิงชาวนาใช้ช่วงเวลาที่ว่างจากการทำนาทอผ้าให้นาง

เรื่องการรับซื้อผ้าจากหญิงชนบทไม่ได้มีนางทำอยู่คนเดียว ที่ผ่านมาพ่อค้าในเมืองจะรับซื้อผ้าจากหญิงชนบทแถบชานเมืองที่ไม่ไกลออกไปเป็นประจำ แต่ที่บ้านของสตรีเหล่านั้นมีหูกทอผ้าอยู่แล้ว

ที่นางเห็นเป็นครอบครัวที่ยากจนกว่านั้น ไม่มีปัญญาแม้กระทั่งจะซื้อหูกทอผ้าด้วยซ้ำไป

นางให้พวกเขาเช่าหูกทอผ้า ทั้งยังมอบฝ้ายให้ ค่าเช่าหูกทอผ้าและค่าฝ้ายให้จ่ายเป็นผ้าที่ทอเสร็จแล้ว หากเจอหญิงชนบทที่ทอผ้าไม่เป็นนางจะขอให้ป้าชุ่ยไปสอนพวกเขาถึงที่บ้านจนเป็นทีละคน

ป้าชุ่ยบ่นก็จริง แต่ก็รู้ว่าปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ใช่หนทางแก้ปัญหา สุดท้ายจึงรับปากช่วย

ป้าชุ่ยพยายามเลี้ยงดูนางเหมือนคุณหนู ทว่านอกจากรู้หนังสืออ่านตำราได้แล้ว เพลงพิณ หมากล้อม อักษร ภาพวาด นางไม่เจนจัดสักอย่าง การทอผ้าปักลายยิ่งไม่ใช่ทักษะที่นางเชี่ยวชาญ แต่ป้าชุ่ย

รู้วิธีเย็บปัก ทั้งยังเชี่ยวชาญมาก ตั้งแต่เล็กจนโต เสื้อผ้ากว่าครึ่งที่นางสวมใส่ล้วนมาจากฝีมือของป้าซุ่ย

นางไม่รู้เรื่องการทอผ้า แต่นางรู้หนังสือ ท่านแม่ทิ้งหนังสือไว้ให้นางหลายตู้และนางก็ได้เรียนรู้อะไรมากมายจากในหนังสือเหล่านั้น

นางพูดกับหญิงชนบทพวกนั้นจนปากแทบฉีก กว่าจะทำให้พวกนางเชื่อว่านางไม่ใช่พวกต้มตุ๋น แน่นอนว่าฝ้ายกับหูกทอผ้าช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือให้นางได้ไม่น้อย

ช่วงนั้นนางวิ่งวุ่นไปมาจนขาแทบหัก น่าจะตอนนั้นเองที่นางรู้สึกโชคดีที่ตัวเองมีเท้าธรรมชาติ ไม่ถูกรัดจนเท้าเล็ก จึงสามารถเทียวไปเทียวมาได้เช่นนี้

ตอนแรกเรื่องราวดำเนินไปอย่างราบรื่น นางทำงานยุ่งจนหัวหมุน แต่แล้วสถานการณ์ก็กลับแย่ลง

ปีนั้นหลังการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง ไม่ถึงหนึ่งเดือนนางก็รับซื้อผ้ามาสิบสี่พับ นางสวมเสื้อผ้าบุรุษ ปลอมตัวเป็นชายไปทำการค้าในเมือง แต่กลับขายผ้าไม่ออกสักพับ

ผู้คนไม่รับซื้อผ้าจากนาง ไม่ว่าจะกดราคาให้ถูกเพียงใด นางพูดจนปากแทบฉีก ตระเวนไปทั่วร้านขายแพรพรรณ โรงย้อม ร้านขายเสื้อผ้าสำเร็จรูป แม้กระทั่งร้านขายเสื้อผ้าเก่า แต่กลับไม่มีร้านค้าใดยอมซื้อผ้าจากนางเลย

'ไม่ได้ๆ...'

'ไม่เอาๆ...'

'ข้าไม่ต้องการ เจ้าออกไปเถอะ รีบออกไปซะ...'

ตอนที่นางหิ้วห่อสัมภาระหนักอึ้งและถูกไล่ออกมาจากร้านขายเสื้อผ้าอีกครั้ง หิมะกำลังโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า

นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงไม่มีคนรับซื้อผ้าจากนาง วูบหนึ่งยังสงสัยว่าหรือผู้คนดูออกว่านางเป็นหญิง หญิงที่ฐานะทางบ้านไม่ดีถึงได้ออกมาปรากฏโฉมข้างนอก แต่ในสถานการณ์ที่ต้องสวมชุดบุรุษตะลอนอยู่ข้างนอกหลายเดือน สองมือของนางหยาบกร้านเพราะการขนของ สองเท้าถลอกครั้งแล้วครั้งเล่าจนหนังด้าน นางถึงขั้นเลียนแบบท่าเดินส่ายอาดๆ แบบบุรุษ เลียนแบบการเปล่งเสียงพูดออกมาอย่างทรงพลังได้ กระทั่งตัวเองเห็นเงาสะท้อนบนผืนน้ำยังแทบจำตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ แล้วผู้อื่นจะคิดว่านางเป็นสตรีได้อย่างไร

นางไม่ยอมล้มเลิกความพยายาม แต่กลับรู้ว่าตัวเองอาจต้องขาดทุนย่อยยับ

นางยังคิดว่านี่เป็นหนทางที่สามารถทำมาหากินได้

สตรีไม่อาจออกไปทำการค้าข้างนอก แต่นางแค่รับผ้าและนำไปขายต่อให้พ่อค้า ไม่ได้เปิดร้านขายของ เหตุใดเช่นนี้ก็ยังไม่ได้ หรือว่าสุดท้ายแล้วนางก็ได้แต่พึ่งเศษเงินจากนายท่านและหญิงผู้นั้น ต้องใช้ชีวิตโดยดูสีหน้าพวกเขาไปตลอดชีวิต

ยืนอยู่ท่ามกลางสายลมหนาวเหน็บ นางทั้งเหนื่อยทั้งเพลีย ความรู้สึกไม่ยอมแพ้ผุดออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ

นางมีสินค้า แต่กลับขายไม่ออก

เดินอยู่ท่ามกลางสายลมและหิมะที่โปรยปรายดุจบุปผา นางสงสัยว่าหรือตัวเองคิดอะไรง่ายเกินไป ทว่ายังคงหอบสัมภาระมุ่งหน้าไป

ร้านถัดไปอย่างไม่ยอมแพ้ แต่ก็ยังได้รับคำตอบกลับมาเหมือนเดิม

'นายท่าน ขอร้องท่านล่ะ อย่างน้อยก็บอกข้าเถอะว่าเหตุใดจึงไม่รับสินค้าของข้า'

'ไม่รับก็คือไม่รับ พวกเราย่อมมีเหตุผลของเรา เจ้าจะเซ้าซี้อะไร ไปๆๆ อย่ามาขัดขวางการทำการค้าของพวกเรา!'

เป็นอีกครั้งที่นางถูกคนไล่ตะเพิดออกมา ก่อนถึงประตู คนผู้นั้นยังผลักนางทีหนึ่ง

นางถอยไปข้างหลังและสะดุดธรณีประตู ร่างกายเสียสมดุลแล้วล้มคะมำออกไปข้างนอก นางตื่นตกใจ ไม่ง่ายเลยกว่าจะหันหน้ากลับมาได้ก่อนกระแทกพื้น แต่ก็ยังล้มลงบนพื้นหิมะอยู่ดี

การหกล้มครั้งนี้ทำเอานางเจ็บจนเห็นดาว ชั่วขณะหนึ่งที่หายใจไม่ออกและไม่อาจขยับตัว ครั้นได้สติลืมตาขึ้นมาก็เห็นรองเท้าหุ้มแข้งสีดำคู่หนึ่งอยู่ตรงหน้า

นางแหงนหน้ามอง เห็นชุดคลุมยาวสีดำสนิท ป้ายห้อยเอวตามด้วยเสื้อด้านหน้าที่ปักด้วยด้ายแดง ยังมีนัยน์ตาดำลึกไม่สิ้นสุดของชายผู้นั้น

ชายหนุ่มยืนอยู่ตรงนั้น มือถือร่มกระดาษน้ำมัน หลุบตามองนาง

นางตัวแข็งทื่อ ชั่วขณะนั้นไอร้อนพลันวิ่งพล่านไปทั่วร่าง รู้สึกเพียงอับอายและกระอักกระอ่วน

นางรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น ปัดน้ำจากหิมะและคราบสกปรกบนใบหน้าออก ก่อนจะเก็บผ้าที่ปลิวหลุดมือไปและหล่นกระจายเต็มพื้นขึ้นมา นางเร่งมืออย่างเต็มที่แล้ว แต่ยังคงรู้สึกถึงสายตาของเขา

นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงยังยืนอยู่ตรงนี้ เหตุใดจึงไม่เดินจากไป รู้สึกขบขันหรือ อยากเห็นนางขายหน้าใช่หรือไม่ แต่ชายผู้นั้นกลับไม่ยอมขยับเขยื้อน เขายืนอยู่บนถนนใหญ่ จับจ้องนางนิ่ง

รอจนนางเก็บผ้าทั้งหมดขึ้นมาอย่างประดักประเดิด ห่อกลับลงไปในสัมภาระและลุกขึ้นยืน คิดจะหมุนตัวเดินจากไปอย่างรวดเร็ว จึงได้ยินชายหนุ่มข้างหลังเอ่ยปาก

'คิดจะทำการค้าหรือ'

นางอึ้งไปครู่หนึ่ง หยุดเดินและหันกลับไปมองเขา

ชายหนุ่มกางร่มจ้องมองนาง ใบหน้ายังคงเฉยชา ในมือเป็นหมวกสีดำใบเล็ก

นางเพิ่งรู้ตัวว่าหมวกของตัวเองหลุดอีกแล้ว ไม่รู้ถูกเขาเก็บขึ้นไปตั้งแต่เมื่อไร

นางลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะก้าวเข้าไปรับหมวกใบเล็กท่ามกลางหิมะที่โปรยปรายพลางเปล่งเสียงตอบ

'ใช่'

แม้นางจะลุกขึ้นมาแล้ว แต่ชายผู้นี้ก็ยังสูงกว่านางมากนัก เขาหลุบตามองนางแล้วเอ่ยขึ้น

'ในเมืองแห่งนี้ การทำการค้ามีกฎธรรมเนียม'

'กฎธรรมเนียมอะไร' นางอึ้งงันไปก่อนจะเอ่ยถาม

ชายหนุ่มพยักพเยิดไปยังศาลเจ้าท้ายถนน

'เห็นหอสุราที่แขวนโคมสีแดงตรงข้ามศาลเจ้านั่นหรือไม่'

นางหันมองไปยังทิศทางของศาลเจ้า จึงได้เห็นหอสุราที่แขวนโคมแดง

ไว้ด้านหน้า

นางรู้จักหอสุราแห่งนั้น นั่นคือหอสุราเรืองโรจน์ ทุกคนในเมืองนี้ต่างรู้จักหอสุราเรืองโรจน์ ที่นั่นมีพ่อครัวที่เก่งที่สุดในเมือง ยังมีธงหน้าร้านที่ใหญ่ที่สุดในเมืองด้วย แม้จะยืนอยู่ตรงนี้ก็ยังมองเห็นธงที่โบกสะบัดท่ามกลางสายลมได้อย่างชัดเจน

'คนที่คิดจะทำการค้าต้องเข้าไปในหอสุราตรงข้ามศาลเจ้าซื้อยันต์คุ้มภัยกับหลงจู๊ที่นั่นก่อน'

'เพราะอะไร' นางไม่เข้าใจจึงซักต่อ

'คุ้มครองให้ปลอดภัย' นัยน์ตาสีดำของเขาราบเรียบไร้คลื่นขณะเอ่ยเสียงเรียบ 'ป้องกันไม่ให้ภูตผีปีศาจมารังควาน ทำให้กิจการรุ่งเรือง'

นางมองโคมไฟสีแดงท่ามกลางลมหิมะอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พอดึงสายตากลับมาที่ชายหนุ่ม เขาก็หมุนตัวจากไปแล้ว

ขณะมองแผ่นหลังที่จากไปของเขา นางรู้สึกฉงนและไม่สบายใจเล็กน้อย แต่นางลองมาหลายวิธีแล้ว ทำอย่างไรคนเหล่านั้นก็ไม่ยอมรับสินค้าจากนาง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ลองไปดูที่หอสุราแห่งนั้นจะเป็นไรไปเล่า

นางมุ่งหน้าไปยังหอสุราแห่งนั้นเพื่อซื้อยันต์คุ้มภัยจากหลงจู๊

หลงจู๊มองห่อสัมภาระในมือนาง ถามเพียงว่านางจะทำการค้าอะไร หลังตอบเขาไป หลงจู๊ผู้นั้นก็มอบยันต์คุ้มภัยสีแดงให้นางอันหนึ่งและบอกราคา

ยันต์คุ้มภัยอันนั้นราคาค่อนข้างสูง แต่นางก็จ่ายเงินให้เขา หยิบเหรียญทองแดงที่มีติดตัวทั้งหมดออกมาจ่าย หลงจู๊ยังบอกนางว่าต้องมาจุดธูปที่ศาลเจ้าทุกเดือน แล้วเขาจะเปลี่ยนยันต์คุ้มภัยอันใหม่ให้

พูดง่ายๆ ก็คือการจ่ายเบี้ยรายเดือนนั่นแหละ

นางกะพริบตาปริบๆ และเข้าใจอย่างรวดเร็ว

ภายหลังสืบดูหลายครั้งถึงรู้ว่าหอสุรานั้นโจวเป้าเป็นเจ้าของ โรงจำนำก็เช่นกัน ในเมืองแห่งนี้มีหอโคมเขียวและบ่อนพนันจำนวนไม่น้อย ที่เป็นของโจวเป้า

จอมเผด็จการโจวเป้าควบคุมกิจการน้อยใหญ่ในเมืองแห่งนี้

ในเมืองแห่งนี้หากไม่ซื้อยันต์คุ้มภัยกับโจวเป้าย่อมไม่อาจ ทำการค้าได้ ดังนั้นต่อให้สินค้าของนางดีและถูกเพียงใดก็ไม่มีคนกล้าซื้อ ไม่มีคนกล้ารับ

เมืองแห่งนี้ภายนอกอยู่ใต้การดูแลของทางการ ลับหลังกลับเป็น ของโจวเป้า

ส่วนชายผู้นั้นเป็นลูกชายของโจวเป้า

เทียบกับความเหิมเกริมเอาแต่ใจของโจวเป้าแล้ว เขาเงียบและ ไม่ทำตัวเป็นจุดเด่น เป็นเพียงเงาขาวซีดที่อยู่เบื้องหลังจอมเผด็จการผู้นั้น เท่านั้น

ภายหลังนางได้ยินจากปากคนอื่นและรู้ชื่อของเขา

เขาชื่อโจวชิ่ง ชิ่งที่แปลว่าเฉลิมฉลองด้วยความยินดี แต่ยามผู้คน เห็นเขากลับไม่เคยรู้สึกยินดีเลยสักนิด ยิ่งไม่คิดที่จะชูจอกเฉลิมฉลอง

หลายปีให้หลัง ผู้คนตระหนักถึงความจริงข้อหนึ่ง

ลูกชายของจอมเผด็จการ...ยังคงเป็นจอมเผด็จการที่ชั่วร้าย

2

"นายท่าน นายท่าน...ข้าขอร้องล่ะ..."

บนถนนการค้า เสียงอ้อนวอนอย่างทุกข์ระทมลอยมา

ผู้คนได้ยินเสียงต่างหันกลับไปมอง เห็นสามีภรรยาคู่หนึ่งร้องไห้พลางตะโกนกับชายฉกรรจ์หลายคนที่ขนของไปโดยที่พวกเขาไม่ยินยอม

ชายฉกรรจ์ที่ถูกคว้าตัวไว้ผลักสองสามีภรรยาออกอย่างไม่ปรานี ยกมือขึ้นสั่งลูกน้องด้วยสีหน้าดุดัน "ยังจะยืนอึ้งอยู่ทำไม ขนของไปให้หมด!"

หญิงวัยกลางคนเห็นชายฉกรรจ์เหล่านี้ไม่ไว้หน้า เพื่อความอยู่รอด จึงคลานเข่าทั้งน้ำตานองหน้าไปหาชายหนุ่มท่าทางสุภาพที่ยืนอยู่ด้านข้าง และอ้อนวอน

"คุณชายสกุลโจว! คุณชายสกุลโจว! ครอบครัวของเรามีสามสิบแปดชีวิต อาศัยการค้านี้หาเลี้ยงชีพ ท่านยึดสินค้าของพวกเราไป พวกเราย่อมอยู่ต่อไปไม่ได้...ใต้เท้า! ใต้เท้า...ได้โปรดเถอะ...ข้าขอร้อง...

ท่านทำบุญทำทาน ถือว่าทำบุญทำทาน เมตตาพวกเราเถอะนะ... ข้าโขกศีรษะให้ท่านแล้ว..." พูดพลางโขกศีรษะไปด้วย ขณะเดียวกันก็คว้าตัวสามีที่มัวแต่ยืนอึ้งให้คุกเข่าลงโขกศีรษะด้วยกัน "เหล่าหลี่ เจ้ายังจะยืนบื้ออยู่ทำไม รีบมาขอร้องคุณชายสิ! รีบบอกเขาว่าเดือนหน้าพวกเราจะเอาเงินมาคืน ไม่ เป็นอีกสิบวัน ไม่สิ อีกสามวัน ขอเวลาอีกสามวัน ท่านอะลุ่มอล่วยให้พวกเราอีกแค่สามวันก็พอ"

เถ้าแก่ร้านมองโจวซิ่ง ทั้งตกใจและหวาดหวั่น แต่ภายใต้การเร่งเร้าของภรรยา เขายังคงคุกเข่าลง ร้องไห้ไปกับภรรยาและโขกศีรษะให้คุณชายในชุดสีฟ้านวลผู้นั้น

"คุณชายสกุลโจว...ข้าโขกศีรษะให้ท่านแล้ว...ข้าขอร้องท่านได้โปรดเถอะ...โปรดให้ทางรอดกับพวกเราด้วย..."

ชายหนุ่มมองคู่สามีภรรยาที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าร้องไห้น้ำมูกน้ำตาไหลโขกศีรษะจนศีรษะแทบแตก เอ่ยเสียงเรียบเพียงว่า

"เถ้าแก่หลี่ ติดหนี้ต้องชดใช้ นี่เป็นเรื่องสมเหตุสมผล เงินข้าไม่ได้บังคับให้ท่านยืม ใบยืมเงินข้าไม่ได้บังคับให้ท่านลงชื่อ โฉนดบ้านยิ่งมิใช่ข้าเป็นฝ่ายบอกให้ท่านนำมาค้ำประกัน การค้าของท่านไม่ดีก็มิใช่ข้าเป็นคนขัดขวางทางทำมาหากินของท่านมิใช่หรือ"

เถ้าแก่หลี่คุกเข่าอยู่บนพื้น ร้องไห้อ้อนวอนอย่างเศร้าสลด

"คุณชายสกุลโจว นี่เป็นบ้านบรรพบุรุษสกุลหลี่ของข้า...ข้าตกลงการค้าครั้งใหญ่ไปแล้วจริงๆ เดือนหน้าก็สามารถคืนเงินท่านได้แล้ว... ได้โปรดผ่อนปรนให้ข้าอีกสักสองสามวันเถอะ...ให้เวลาข้าอีกสองสามวัน... ข้าจะสูญเสียบ้านบรรพบุรุษไปไม่ได้จริงๆ..."

โจวซิ่งฟังแล้วโน้มตัวลง ก้มหน้าจ้องตาเถ้าแก่หลี่

"เถ้าแก่หลี่ อยู่ในแวดวงการค้าย่อมต้องว่าไปตามกติกาการค้า ท่านก็รู้นี่ ข้าผ่อนปรนให้ท่านแล้ว ใครจะมาผ่อนปรนให้ข้าเล่า"

หลี่ซื่อ* ด้านข้างฟังแล้วทนไม่ไหว โผเข้าไปคว้าเสื้อผ้าของโจวซิ่ง อ้อนวอนทั้งน้ำตา

"คุณชายสกุลโจว ขอร้องท่านล่ะ..." นางยังพูดไม่จบ เนื่องจากโจวซิ่งตวัดสายตามองมาอย่างเย็นชาจึงหวาดกลัวจนหดมือกลับไป แต่ยังน้ำตาไหลพูดเสียงสั่นอย่างอดไม่ได้

"พวกเรา...พวกเรามีบิดามารดาต้องดูแล...ยัง ยังมีลูกเล็กที่ต้องเลี้ยงดู..."

โจวซิ่งมองนางจากที่สูง ตอบเพียงประโยคเดียวว่า

"เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย"

ได้ยินดังนั้นหลี่ซื่อก็ปล่อยโฮเสียงดัง เถ้าแก่หลี่ทรุดนั่งลงบนพื้นด้วยใบหน้าสิ้นหวัง

โจวซิ่งมองพวกเขาสองคน จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นใช้สายตาเย็นชากวาดมองผู้คนรอบด้านที่ส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์

ผู้คนในตลาดเห็นดังนั้นก็ต่างพากันเบนสายตาไปทางอื่น

เขายิ้มเย็นอย่างไร้เสียง หันไปอ้าปากสั่งการลูกน้อง

"โม่หลี ไม่ต้องขนไปทั้งหมด ควรขนไปเท่าไรก็เอาไปเท่านั้น อย่าให้ผู้อื่นพูดได้ว่าข้าโจวซิ่งฉวยโอกาสเอาเปรียบผู้อื่น"

"ขอรับ" ชายหนุ่มที่ติดตามข้างกายโจวซิ่งก้มหน้ารับคำ ดีดลูกคิด

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี

คำนวณราคาสินค้าอย่างรวดเร็วระหว่างที่ชายฉกรรจ์ขนสินค้าขึ้นไปบนรถ

กว่าโม่หลีจะยกมือร้องบอกว่าหยุด ชายฉกรรจ์เหล่านั้นก็ขนสินค้าในร้านไปเกือบหมด เหลือไว้เพียงสินค้าหีบเล็กหีบเดียวเท่านั้น

"คุณชาย พอแล้วขอรับ" โม่หลีพูดพลางยื่นลูกคิดกับสมุดบัญชีให้โจวซิ่งดู

โจวซิ่งเหลือบมองแวบหนึ่ง ยื่นมือไปปัดๆ ชุดคลุมที่ถูกหลี่ซื่อจับจนยับเมื่อครู่นี้ จากนั้นก็หันไปพูดกับสองสามีภรรยาที่ร้องไห้ฟูมฟายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เถ้าแก่หลี่ อย่าหาว่าข้าไม่ให้เวลาท่าน พรุ่งนี้เช้าข้าจะส่งคนมาเก็บกวาด ถึงเวลานั้นหากท่านยังจะยึดบ้านไว้ อย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจ" พูดจบก็หมุนตัวเดินจากไปอย่างเฉยชา

เถ้าแก่หลี่มองดูร้านค้าของตนที่ถูกขนของไปจนเกือบหมด มองแผ่นหลังเย็นชาของชายผู้นั้นแล้ว ครั้นคิดว่าบ้านบรรพบุรุษของตนที่ตกทอดมานับสิบรุ่นกำลังจะสูญสิ้นไป เขาก็ขาดสติ ร้องไห้พลางตะโกนด่าโจวซิ่งเสียงดังด้วยน้ำตานองหน้า

"โจวซิ่ง! เจ้าหลอกให้ข้าเอาบ้านบรรพบุรุษไปค้ำประกัน ทั้งยังไม่ยอมผ่อนปรนให้ข้าอีกสองสามวัน ยังจะบังคับขนสินค้าข้าไปอีก ไม่ยอมให้ข้าเอาสินค้าไปหมุนเป็นเงิน ใครบ้างที่ไม่รู้ว่าเจ้าคิดจะยึดบ้านหลังนี้... เจ้ามันพ่อค้าเจ้าเล่ห์ใจดำ! ชั่วร้ายไร้คุณธรรม! เจ้าต้องไม่ตายดี! โจวซิ่ง เจ้าต้องไม่ตายดี..."

เสียงร้องไห้และเสียงก่นด่าดังไปทั่วถนนใหญ่และตรอกเล็กตรอกน้อย เสียงสูดหายใจอย่างตื่นตระหนกดังขึ้นเป็นระลอก

ทว่าโจวซิ่งที่ถูกด่ากลับเหมือนไม่ได้ยิน เขาไม่หยุดเดินด้วยซ้ำ ยังคงเอามือไพล่หลังเดินไปบนถนนใหญ่ช้าๆ

"เจ้าสารเลวโจวซิ่ง! เจ้าต้องไม่ตายดีแน่...ไม่ตายดีแน่..."

เถ้าแก่หลี่ยังคงร้องไห้ฟูมฟาย คนอื่นเห็นเข้าเกรงว่าจะเกิดเรื่อง จึงรีบเข้าไปห้ามเหล่าหลี่ไม่ให้ตะโกนอีก

โจวซิ่งไม่ใส่ใจความโกลาหลเบื้องหลังแม้แต่น้อย เดินไปบนท้องถนนที่มีตลาดยามเช้า ผู้คนด้านหน้าต่างหลีกทางให้อย่างหวาดเกรง จากนั้นเขาก็เห็นคนที่ยืนอยู่กลางถนน

คนผู้นั้นรูปร่างผอมบาง สวมเสื้อสีคราม ใบหน้าขาวสะอาด ดวงตาใสกระจ่างเหมือนจะมองเห็นไปถึงก้นบึ้ง

ทุกคนต่างหลบทาง มีเพียงคนผู้นั้นที่ไม่หลบ ยืนขวางอยู่ตรงหน้า

คนผู้นั้นหาใช่ใครอื่น แต่เป็นเศรษฐีใหม่ในเมือง ใต้เท้าเวิน... เวินจื่ออี้ผู้ใจบุญที่โด่งดังที่สุดในเมืองช่วงสองสามปีมานี้

เขาเดินไปตรงหน้าคนผู้นั้น

คนผู้นั้นจ้องมองเขา

ผู้คนต่างมองสองคนที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองอย่างประหม่า อดรู้สึกกลัวไม่ได้ แต่ก็อยากมอง

เสียงร้องไห้และเสียงก่นด่าอย่างแค้นเคืองของเหล่าหลี่ยังคงสะท้อนอยู่ในอากาศ ทำให้บรรยากาศตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม

"ไยต้องทำเช่นนี้ด้วย"

ท่านเวินผู้ใจบุญมองเขา ขมวดคิ้วน้อยๆ เอ่ยถามเสียงเรียบ

ท่านโจวผู้ใจบาปหลุบตามองอีกฝ่าย เพียงคลี่ยิ้มเย็นชา

"ข้าพอใจ"

"โจวซิ่งเจ้าคนสารเลว! เจ้าต้องไม่ตายดี...ไม่ตายดีแน่..." เสียงก่นด่ายังคงลอยมา

ท่านเวินผู้ใจบุญเม้มปาก นัยน์ตาสีดำหม่นแสง

ท่านโจวผู้ใจบาปยิ้มพลางก้าวเดินสวนทางกับอีกฝ่าย มุ่งหน้าไปยังท่าเรือและขึ้นเรือไป

"โจวซิ่งเจ้ามันคนสารเลว! เจ้าต้องไม่ตายดี...ต้องไม่ตายดี..."

เสียงร้องไห้และเสียงก่นด่าอย่างไม่ยินยอมยังคงดังอยู่เบื้องหลัง ลอยตามสายลมขึ้นไปบนท้องฟ้า เนิ่นนานก็ไม่จางหายไป

ดวงอาทิตย์ยามสนธยาสีแดงส้มค่อยๆ จมหายไปหลังอาคารและชายคามากมายที่ห่างไกลออกไป

ลงจากเรือแล้ว ชายหนุ่มก็ก้าวขึ้นไปบนอาคาร นั่งลงบนเตียงหลัวฮั่น* พิงข้างหน้าต่าง จากตำแหน่งนี้เขาสามารถมองเห็นหลังคากระเบื้องและชายคาโค้งมากมายที่ซ้อนทับกัน ยังมีกระดิ่งทองแดงที่แขวนอยู่ใต้ชายคา

พอลมพัดมา กระดิ่งทองแดงใต้ชายคาก็ส่งเสียงเบาๆ

สรรพสิ่งตรงหน้าถูกแสงยามเย็นย้อมจนเป็นสีเหลืองทอง ก้อนหินที่ปูอยู่บนถนนใหญ่เบื้องหน้า บ้านเรือนและหออาคารฝั่งตรงข้าม แม้แต่หญิงสาวที่พิงอยู่ข้างหน้าต่างยังเปล่งแสงสีทอง ราวกับทำขึ้นจากทองคำแท้อย่างไรอย่างนั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่ พอผ่านพ้นช่วงเวลานี้ไป ทุกอย่างก็จะคืนสู่สภาพเดิม

* เตียงหลัวฮั่น เป็นเครื่องเรือนสมัยโบราณของจีน ใช้สำหรับนั่งรับแขกหรือนอนเล่น ลักษณะคล้ายตั่งขนาดใหญ่ แต่ไม่ใช้เป็นเตียงนอนในห้องนอน

กำแพงสีขาว กระเบื้องสีดำ หินสีเทา กระเบื้องเคลือบเก่าคร่ำคร่า โคมไฟสีแดงเก่าซีด ยังมีคิ้วตาอิดโรยที่ต่อให้นอนพักสามวันก็ยังยากที่จะขจัดออกไป...

แต่พอราตรีมาเยือน โคมไฟถูกจุดขึ้น หลังดื่มสุราไปสามคำรบ สรรพสิ่งจะถูกย้อมด้วยสีสันอันงดงาม มองอะไรก็ดูเหมือนมายาความฝันไปหมด ไม่เหมือนจริง

เขาจ้องมองเมืองอันงดงามและทรุดโทรมนอกหน้าต่าง มองดูมันปลดเปลื้องอาภรณ์สีทองและดูแก่ชราเหมือนสตรีอายุร้อยปี แต่แล้วพอโคมไฟถูกจุดขึ้น มันก็งดงามเจิดจรัสอีกครั้ง

ลมกลางคืนที่โชยพัดหอบเอาเส้นผมของเขาขึ้นมา โจวซิ่งหลับตาลง แต่กลับได้กลิ่นแป้งและชาดเหล่านั้น ยังมีกลิ่นอาเจียนและกลิ่นเหม็นเปรี้ยวของสุราที่ไม่ว่าจะใช้น้ำหอมมากมายเพียงใดก็กลบไม่มิด

ทว่าแม้จะมีกลิ่นเหล่านั้น รถม้าคันแล้วคันเล่า เกี้ยวหลังแล้วหลังเล่า เรือลำแล้วลำเล่าก็ยังมุ่งหน้ามายังถนนสายนี้

เสียงพิณดังขึ้นตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ เสียงหัวเราะหวานของเหล่าสตรีดังขึ้น เหล่าบุรุษหัวเราะเสียงดัง เอะอะโวยวาย ห้องครัวของหอสุราติดเตา กระทะตะหลิวถูกกวัดแกว่งไปมา ไม่นานอาหารก็ทยอยออกมา ต่อให้ในอากาศเจือกลิ่นเหม็นอะไรอยู่จริง ก็ถูกกลิ่นหอมของอาหารและกลิ่นเครื่องหอมจากตัวแม่นางทั้งหลายกลบไปหมด

เขาได้ยินเสียงลูกเต๋า ได้ยินเสียงโห่ร้อง บ่อนพนันเริ่มมีเสียงเอะอะจอแจแล้ว

ราตรีค่อยๆ ดึกยิ่งขึ้น

คนส่วนใหญ่ในเมืองเข้านอนแล้ว แต่ความครึกครื้นที่นี่เพิ่งจะเริ่มต้น

ในลานของหอรับวสันต์มีการสร้างเวทีขึ้นมาตั้งแต่แรกเริ่ม นายท่านทั้งหลายที่มาดูละครนั่งประจำที่ เสี่ยวเอ้อร์ยกสุราน้ำชามาให้นายท่านทั้งหลายอย่างขยันขันแข็ง ส่งผ้าเช็ดมือและยกอาหารมาให้

ไม่เหมือนบนท้องถนนตอนกลางวันที่สตรีดูละครต้องหลบอยู่ในเพิงเล็กๆ ในหอรับวสันต์สตรีสามารถนั่งดูละครเป็นเพื่อนนายท่านทั้งหลายหน้าเวทีได้

ตอนละครลั่นฆ้องเปิดฉาก โจวชิ่งก็ลืมตา ก่อนจะลุกขึ้นมาเปลี่ยนเสื้อผ้า รวบผมและสวมเกี้ยว

ครั้นลงมาชั้นล่างก็เห็นบนเวทีเป็นยอดบุปผาของหอรับวสันต์ในชุดบุรุษ รับบทเป็นแม่ทัพเอ้อร์หลาง* กวัดแกว่งง้าวประดับพู่แดงร้องตวาดเสียงหวาน ประลองฝีมือกับตัวละครอีกตัว นายท่านทั้งหลายด้านล่างเวทีโห่ร้องว่าดีติดๆ กัน

นายกองพันฉินมาแล้ว ผู้ช่วยเจ้าเมืองจางมาแล้ว ที่ปรึกษาเฉินจากจวนอ๋องก็มาด้วย เขามากับน้องภรรยาของใต้เท้าเจ้าเมือง นั่งอยู่ด้านหน้าสุดของเวที กระซิบกระซาบกันเป็นพักๆ ด้านข้างยังมีแม่นางคนหนึ่งคอยปรนนิบัติเป็นอย่างดี

โจวชิ่งก้าวลงมาจากชั้นบน ยังอยู่บนขั้นบันไดและไปไม่ถึงเวทีทุกคนก็ลุกขึ้นประสานมือทักทายกับเขาเสียแล้ว เขายิ้มคารวะตอบต้อนรับทุกคนอย่างเกรงใจ แม่นางด้านข้างส่งสุรามาให้ เขาก็รับมาถือไว้แต่ยังไม่ทันยกขึ้นจรดริมฝีปากก็รู้สึกผิดปกติ

* แม่ทัพเอ้อร์หลาง เป็นเทพองค์หนึ่งตามความเชื่อจีน ดำรงตำแหน่งแม่ทัพใหญ่แห่งสวรรค์ มีสามตา อาวุธคู่กายคือง้าวสามคม

สุรานี้มีพิษ

เขายิ้ม ดื่มหมดรวดเดียวโดยไม่ถือสา

สุราล่วงเข้าไปในลำคอ หอมเข้มข้นและเผ็ดร้อน แผดเผาลำไส้จนรู้สึกเหมือนถูกไฟลวก

เขาไม่แม้แต่จะกะพริบตา ยิ้มพูดคุยและคารวะสุรากับผู้อื่น ดื่มสุราลงไปอีกหลายจอก

ครั้นเห็นโจวซิ่งดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่า ระหว่างนี้มีคนตกใจ มีคนยินดี บางคนคลางแคลงไม่แน่ใจ แต่กลับไม่มีใครพยายามหยุดยั้งเขา

การมาพบปะลูกค้าระหว่างการแสดงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเขา แม้แต่ละครบนเวทียังคำนวณไว้แล้วว่าต้องหยุดครู่หนึ่ง รอให้เขาทักทายลูกค้าเสร็จแล้วค่อยแสดงต่อ

เสียงฆ้องดังขึ้นอีกครั้ง โจวซิ่งก้าวเดินไปยังบ่อนพนัน

ในบ่อนพนันเสียงผู้คนดังยิ่งกว่า ทุกคนเบียดเสียดอยู่ข้างโต๊ะตะโกนวางเดิมพันเสียงดังอย่างตื่นเต้นฮึกเหิม

เจ้ามือเขย่าลูกเต๋า ร้องบอกให้ทุกคนเอามือออกจากโต๊ะ ดำเนินการละเล่นอันมีเสน่ห์เย้ายวนครั้งแล้วครั้งเล่า

นักพนันที่นี่ไม่มีใครมีเวลาว่างเหลือบมองโจวซิ่ง แต่เจ้ามือทั้งหลายหูตาไวและสังเกตเห็นว่าเขามา ส่งเสียงตะโกนอย่างขยันขันแข็งกว่าเดิม

เขาเอามือไพล่หลังยืนดูอยู่ข้างหลังครู่หนึ่ง สั่งลูกน้องด้านข้างว่าอย่าให้คุณชายสกุลขุนนางคนหนึ่งแพ้มากเกินไป พอเงยหน้าหมายจะหมุนตัวเลิกม่านออกจากบ่อนพนัน ร่างกายยังไม่ทันหันไป ชายฉกรรจ์หลายคนก็ฉวยโอกาสตอนเขาเผลอ พุ่งออกมาจากกลุ่มคนที่ส่งเสียง

วางเดิมพันดังเซ็งแซ่ ในมือของแต่ละคนถือดาบเล่มใหญ่

"โจวชิ่ง! เอาชีวิตของเจ้ามา!"

สุรานั้นมีปัญหา เขาเดาได้อยู่แล้วว่าต้องมีคนมาก่อกวน ชายหนุ่มเหลือบมองนักฆ่าพวกนั้นอย่างเย็นชา ไม่มีท่าทีตกใจหรือสะทกสะท้าน เขายกขาถีบไปยังคนด้านหน้าสุดที่พุ่งเข้ามา จากนั้นก็โคจรพลังและอ้าปากพ่นสุราพิษไปยังดวงตาของคนที่สอง

สุราพิษเหมือนลูกธนู อีกฝ่ายปิดตาร้องโหยหวนและล้มลงกับพื้น เขาไม่สนใจ แย่งดาบมาจากคนที่สามอย่างรวดเร็วแล้วใช้มันสกัดอาวุธลับที่พุ่งมาจากอีกทาง ส่งอาวุธลับกลับไปทางเดิมได้ทั้งหมด...

คนที่สี่ถูกอาวุธลับที่ย้อนกลับมาทำร้าย ร้องโหยหวนและล้มลง โจวชิ่งหมุนตัวกลับไปฟาดฟันคนที่ห้า ถือโอกาสปลิดชีวิตคนที่หกที่เดิมทียืนรับฟังคำสั่งข้างกายเขา แต่กลับกลายเป็นคนทรยศที่เงื้อดาบขึ้นมาหมายจะฆ่าเขา

จากนั้นเขาก็หมุนปลายเท้า พลิกดาบในมือและตวัดออกไปตรงช่วงเอว จัดการนักฆ่าสองคนที่พุ่งเข้ามาอย่างไม่กลัวตายในคราวเดียว

ผู้คนเพิ่งจะกะพริบตา ละอองเลือดก็สาดกระเซ็นไปทั่วดุจสายฝน นักฆ่าหกคนตายไปห้า มีเพียงคนที่สองที่ตาบอดเพราะสุราพิษที่พุ่งเข้าสู่ดวงตาสามารถรักษาชีวิตไว้ได้ เพราะหลังจากล้มลงบนพื้นและร้องโหยหวน เขาก็ไม่ได้โจมตีโจวชิ่งอีก

เลือดสีแดงฉานไหลลงมาตามร่องบนดาบเล่มใหญ่ของโจวชิ่ง

หนึ่งหยด สองหยด สามหยด...

ลูกค้าในบ่อนพนันมองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ท่ามกลางกองเลือด

อย่างตื่นตระหนก แต่ละคนใบหน้าซีดเผือด ท่าทางเหมือนหนูที่ตกใจและขดตัวอยู่มุมผนัง หลบอยู่ใต้โต๊ะ ไม่มีใครกล้าขยับตัวแม้แต่น้อย

โจวซิ่งถือดาบเปื้อนเลือดมองทุกคนและกระดกมุมปาก รอยยิ้มนี้ทำเอาผู้คนหวาดผวากว่าเดิม ไม่กล้าขยับเขยื้อนมากยิ่งขึ้น ไอสังหารบนร่างยังคงไม่ลดเลือนไป อบอวลอยู่ในอากาศ

ยามที่เขาย่างเท้าออกไป นักพนันทั้งหลายถอยไปข้างหลังโดยไม่รู้ตัว

ครั้นเขายกมือขึ้น หนังศีรษะของทุกคนก็ตึงแน่น

โจวซิ่งอมยิ้ม วางดาบเล่มใหญ่ลงบนโต๊ะช้าๆ หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดมือ ยิ้มน้อยๆ พลางพูดกับลูกค้าในบ่อนพนัน

"ขออภัยด้วย รบกวนความสนุกของทุกท่านแล้ว ตาเมื่อกี้ข้าจะจ่ายให้ทั้งหมด" เขาเอ่ยเสียงเรียบและหันไปสั่งเจ้ามือด้านข้าง "เหล่าอู่ ให้นายท่านทั้งหลายไปพักผ่อนในหอสุราก่อน แล้วทำความสะอาดที่นี่ซะ"

"ขอรับ" เหล่าอู่ผงกศีรษะ ฉีกยิ้มเชื้อเชิญลูกค้าที่ได้รับความตกใจในทันที

โจวซิ่งไม่ได้อยู่ที่นี่ต่อ หมุนตัวจากไป

ครั้งนี้ไม่มีใครพยายามขัดขวางเขาอีก

เขาเลิกม่าน ก้าวออกไปบนระเบียงทางเดิน ข้ามสะพานเล็กและลำธาร เดินผ่านภูเขาจำลอง จากนั้นก็ก้าวขึ้นไปบนอาคารด้วยท่าทางผ่อนคลายท่ามกลางสายตาของทุกคน

ครั้นกลับถึงห้องพัก เขาก็ถอดเสื้อผ้ากับเกี้ยวที่เปื้อนเลือดออก

สวมเพียงเสื้อตัวในสีขาวเรียบ นั่งลงบนตั่งคนงามริมหน้าต่าง โน้มตัวไปบนโต๊ะเล็กบนตั่ง มองทิวทัศน์ยามค่ำคืนไกลออกไป

มีคนเคาะประตูเบาๆ เป็นหญิงสาวที่ชิงตำแหน่งยอดบุปผามาได้ติดต่อกันหลายปีผู้นั้น

แม้จะมีบานประตูขวางกั้น เขาก็ยังได้กลิ่นหอมจากกายนาง

"เข้ามา" เขาพูดโดยไม่หันไปมอง

หญิงสาวก้าวเข้ามาช้าๆ

"คุณชาย ท่านสบายดีหรือไม่"

โจวชิ่งยังคงไม่หันไปมอง เอาแต่ทอดสายตาไปไกล

"ดีสิ ย่อมดีอยู่แล้ว" เขากุมกุญแจเงินอันเล็กที่เอว ใช้ท้องนิ้วลูบไล้มัน ขณะย้อนถามเสียงเรียบ "จะไม่ดีได้อย่างไร"

ได้ยินดังนั้นหญิงสาวก็ชะงักเท้า ไม่กล้าเดินเข้ามาอีก

พอนางหยุดเดินกลับทำให้เขายิ้ม...รอยยิ้มเสียดสี

นางกลัวเขา เขารู้ ผู้คนในเมืองนี้ล้วนกลัวเขา แม้จะติดตามข้างกายเขามาหลายปี หญิงผู้นี้ก็ยังกลัวเขา...กลัวแทบแย่

เขาคือโจวชิ่ง เขาอยากให้ใครอยู่ คนผู้นั้นก็ต้องอยู่ เขาอยากให้ใครตาย คนผู้นั้นก็ต้องตาย

ขอเพียงเป็นคนที่มีหัวสมอง ก็ต่างรู้ว่าควรหวาดกลัวเขา

หญิงสาวถอยออกไปอย่างรู้กาลเทศะ

ลมกลางคืนโชยมา พัดเส้นผมดำสนิทของเขาจนปลิวขึ้นอีกครั้ง

โจวชิ่งหลับตาลง กุมกุญแจเงินโบราณอันเล็กไว้ในฝ่ามือแน่น สัมผัสสายลม สัมผัสความอุ่นร้อนมั่นคงในมือ

ในเมืองแห่งนี้มีสตรีเพียงคนเดียวที่ไม่กลัวเขา

ดวงตาดำกระจ่างใสของหญิงสาวผุดขึ้นตรงหน้า

เขามองเห็นชัดเจนว่าดวงตาดำขลับคู่นั้นจ้องมองเขาผ่านประกายระยิบระยับ จ้องมองเขาผ่านถนนใหญ่และตรอกเล็ก

จ้องมองเขาผ่านดอกท้อและต้นหลิวสีเขียว

หลายปีมานี้ดวงตากระจ่างใสคู่นั้นมักเฝ้ามองเขาอยู่ตลอดเวลา

เฝ้าดูเขาทำเรื่องเลวร้าย ทำสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรม...

แม้จะผ่านมาหลายปีแล้ว โจวชิ่งยังคงจดจำครั้งแรกที่พบนางและท่าทางไร้เดียงสาของนางได้อย่างชัดเจน

แม้จะสวมเสื้อผ้าบุรุษ แต่ดวงหน้าขาวเนียนของนาง ผิวนุ่มชุ่มชื้นที่แค่สัมผัสก็เหมือนจะแตกได้ ปลายนิ้วนุ่มเนียน เรือนผมยาวดำขลับนุ่มลื่น เรือนร่างเล็กบาง ยังมีกลิ่นกายหอมที่มิอาจแยกแยะผิดไปได้ ล้วนประกาศชัดว่านางเป็นสตรี

สตรีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ

นางถูกปล้นชิง แต่ไม่รู้แม้กระทั่งว่าต้องร้องตะโกน

เขานั่งอยู่บนอาคาร มองปราดเดียวก็เห็นนาง

นางยังไม่ทันเข้าประตูมา เขาก็รู้แล้วว่านางต้องถูกปล้นแน่ เสื้อผ้าของนางดีเกินไป รองเท้ากับหมวกใหม่เกินไป รูปร่างเล็กเกินไป นิ้วมือทั้งสิบงดงามเกินไป ท่วงท่ายามเดินบอบบางเกินไป ถุงใส่เงินที่ถืออยู่ในมือหนักเกินไป ตั้งแต่หัวจรดเท้ามองอย่างไรก็เป็นแกะอ้วนตัวหนึ่ง

แกะอ้วนตัวน้อย

เดิมทีเขาไม่อยากสนใจนาง หากเป็นเวลาอื่น บางทีเขาอาจไม่ยุ่งเรื่องนี้ แต่ยามนั้นเป็นตอนเช้าตรู่ นางเป็นลูกค้าคนแรกของโรงจำนำในวันนั้น

โจรผู้นั้นไร้ตาเกินไป นางเองก็ดื้อรั้นเกินไป ให้ตายก็ไม่ยอมปล่อยมือ

และวันนั้นบังเอิญว่าอารมณ์เขาไม่ดีนัก เห็นแล้วหงุดหงิด กว่าจะได้สติ หนังสือก็หลุดมือไปแล้ว

เขาเดินเข้าไปใกล้ถึงพบว่าเดิมทีนางน่าจะมีหน้าตาไม่เลว น่าเสียดายที่ใบหน้าถูกทำร้ายจนบวม

เป็นหญิงสาวคนหนึ่ง เขารู้ เพราะเขาเติบโตขึ้นมาบนกองแป้งชาดตั้งแต่เล็ก

นางใจกล้ามาก มองเขาอยู่ตลอด แม้จะถอยไปก้าวหนึ่งและกลั้นหายใจตอนเขาประชิดเข้าไป แต่สีหน้ายังคงสุขุมผิดปกติ ทั้งยังเอ่ยขอบคุณเขา

จนกระทั่งหมุนตัวกลับเข้าไปในอาคารแล้ว เขาอดหันไปมองนางอีกครั้งไม่ได้ หญิงผู้นั้นยกมือขึ้นจัดการกับผมยาวของตัวเอง สวมหมวกใบเล็กให้ดี แขนเสื้อยาวไหลเลื่อนลงไปจนเห็นแขนผอมบางขาวซีด

เขาสังเกตเห็นว่ามือนางกำลังสั่น ก่อนก้าวเดินนางสูดหายใจลึกหลายเฮือก ลูบหน้าอกตรวจสอบให้มั่นใจว่าถุงใส่เงินยังอยู่กับตัวแล้วค่อยเดินออกจากตรอก

เขาดึงสายตากลับมาและอ่านหนังสือในมือ ไม่นานก็รู้สึกถึงสายตาที่มองมาจากข้างล่าง

...เป็นนาง

เขาเงยหน้ามองไป นางไม่ได้เลื่อนสายตาออกไป แต่แหงนหน้ามองเขาอยู่บนถนน ทั้งยังผงกศีรษะให้เขา

หญิงผู้นี้กล้าหาญยิ่งนัก เขาคิด แต่กลับไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

เขาไม่สนใจกุลสตรีสกุลใหญ่ และไม่คิดจะเพิ่มความวุ่นวายให้ตัวเอง แต่บนท้องถนนไม่ค่อยพบเจอสตรี อีกทั้งสตรีที่ใจกล้าบ้าบิ่นอย่างนางสวมเสื้อผ้าบุรุษเดินไปทั่วเช่นนี้ยิ่งมีน้อย หลายปีมานี้เขายังไม่เคยพบเจอสักคน จึงยากที่จะไม่สังเกตนาง

ทุกครั้งที่เห็นมักต้องหยุดมองนางให้นานหน่อย

เขาไม่รู้ว่านางเป็นแม่นางบ้านใด เป็นคุณหนูสกุลใด แต่เขามักจะเห็นนางเดินไปมาบนท้องถนน

เริ่มแรกมาหาซื้อหูกทอผ้า เป็นหูกทอผ้าเก่า ไม่ดีนัก แต่กลับซื้อทีเดียวหลายตัว จากนั้นเป็นฝ้าย ซื้อคราวเดียวสิบกว่าชั่ง แต่กลับแบ่งมารับหลายครั้ง ครั้งละหลายชั่ง นางเป็นคนแบกเอง ใช้ร่างเล็กๆ กับมือผอมบางคู่นั้นมาหิ้ว มาขน

ครั้งหนึ่งเขาขี่ม้าออกจากบ้าน พบนางในไร่นานอกเมือง นางกำลังพูดคุยกับหญิงชาวนา ครั้งนั้นนางสวมชุดสตรี ใบหน้าคล้ำลงเล็กน้อยเพราะเดินทางไปมาอยู่ข้างนอก แต่เขาเห็นหูกทอผ้าเก่าที่ถูกขนลงมาจากรถบนรถเทียมลายังมีหูกทอผ้าอีกตัว รอนำไปส่งให้อีกครอบครัวหนึ่ง

ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดเอาเสียงพูดคุยของนางมา แม่นางที่สวมเสื้อผ้าดีขนาดนั้น ปกติเวลาพูดเสียงจะไม่ดังถึงเพียงนั้น เขาหันไปมองถึงพบว่าหญิงผู้นั้นเป็นนาง

เขานั่งอยู่บนม้า ปล่อยให้ม้าเดินช้าๆ ไปข้างหน้า มองนางจากที่ไกลๆ

ครู่หนึ่ง

นางเดินตามตื๊อหญิงชาวนาไปตามเส้นทางในชนบทที่ตัดกันไปมา หญิงชาวนาลงไปในนา นางก็ตามลงไปในนาข้าวที่มีน้ำด้วยโดยไม่กลัวว่ารองเท้าผ้าปักกับชุดกระโปรงจะเปื้อนโคลนในท้องนา ทำเอาหญิงชาวนาผู้นั้นตกตะลึง

เพราะเป็นคุณหนู ถึงได้ไม่กลัวหากรองเท้าจะสกปรกหรือเสียหาย แต่ก่อนครอบครัวนางจะต้องร่ำรวยมากแน่ๆ นางถึงได้ไม่ใส่ใจของนอกกายเช่นนี้ แต่เพราะอย่างนี้การที่นางสวมรองเท้าย่ำลงไปในท้องนาจึงยิ่งดูแปลกประหลาด

คุณหนูทั่วไปที่บ้านร่ำรวยอย่าว่าแต่ลงไปในท้องนาเลย เห็นหนอนแค่ตัวเดียวก็หวีดร้องเสียงดังลั่นแล้ว แม้แต่หญิงสาวในหอรับวสันต์รองเท้าผ้าปักเปื้อนน้ำฝนยังโอดครวญอยู่ครึ่งค่อนวัน ใครบ้างที่เป็นเหมือนนาง

หลังจากนั้นอีกเดือนกว่า เขาเห็นนางกลับมาสวมชุดบุรุษ ลากห่อสัมภาระเดินลัดเลาะไปตามถนนและตรอกซอย ถามร้านค้าทีละร้าน ถามเถ้าแก่คนแล้วคนเล่าว่ามีใครจะรับซื้อสินค้าของนางบ้างหรือไม่

ไม่ใช่ว่าเขาสังเกตนางเป็นพิเศษ แต่เป็นเรื่องยากที่จะไม่สังเกต

คุณหนูที่ครอบครัวตกต่ำ เกินครึ่งล้วนปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามชะตากรรมหรือเลือกที่จะแต่งงาน แต่นางกลับไม่ได้ทำอย่างนั้น

นางคิดทำการค้า เอาลูกปัดหยกมาจำนำแลกเป็นเงินเพื่อไปทำการค้า อีกทั้งนางยังสามารถหาการค้าที่ทำเงินได้จริงๆ

เพียงแต่นางไม่รู้ว่าการทำการค้านั้นมีหลักการอยู่

เขาให้โม่หลีที่ติดตามข้างกายคอยสะกดรอยตามนาง ดูว่านางพักที่ใด เป็นลูกสาวบ้านใด

ข่าวที่โม่หลีนำกลับมารายงานทำเอาเขาตะลึงไปเล็กน้อย

เขาคิดว่าบ้านนางตกต่ำแล้ว คิดไม่ถึงว่าจะไม่ใช่ บิดานางเป็นเศรษฐีในเมือง ฐานะมั่งคั่งร่ำรวย นางเป็นคุณหนูใหญ่ แต่กลับอาศัยอยู่ในบ้านพักนอกเมือง ข้างกายมีเพียงบ่าวสูงวัยที่บ้างป่วยบ้างพิการคอยรับใช้

'สามเดือนก่อน คนข้างกายนางใครกันที่ป่วย'

'ติงซุ่ยที่เลี้ยงดูนางมาตั้งแต่เล็กจนโตเคยป่วยอยู่พักหนึ่ง'

ได้ยินเช่นนี้เขาก็อดเลิกคิ้วไม่ได้

โม่หลีเล่าถึงสาเหตุที่นางไม่ได้อยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่แบบคร่าวๆ แม้แต่เรื่องที่นางไปหาแม่รอง ขอให้อีกฝ่ายเชิญหมอแต่กลับถูกปฏิเสธ เขาก็สืบมาอย่างชัดเจน โม่หลีผู้นี้ทำงานละเอียดมาแต่ไหนแต่ไร เขาเชื่อว่าต่อให้เขาถามถึงบรรพบุรุษสิบแปดชั่วโคตรของนาง โม่หลีก็สามารถตอบได้

เพราะเขาถามไปแล้ว เพราะเขาเคยถาม โม่หลีจึงใส่ใจหญิงผู้นั้น

นั่นทำให้เวลาโม่หลีเห็นหญิงผู้นั้น เขามักจะเหลือบมองนางมากเป็นพิเศษ

เพราะเหตุนี้โอกาสที่ได้เห็นนางจึงมีมากขึ้น

ตอนอยู่ในหอสุรา เขาเห็นนางเดินอยู่บนท้องถนน เขาอยู่ชั้นบนของโรงจำนำก็มองเห็นนาง แม้แต่เดินอยู่บนถนนยังพบเจอกันโดยบังเอิญ

นางถูกคนไล่ออกมา ล้มคะมำอยู่บนพื้น สภาพอเนจอนาถยิ่ง

กว่าจะได้สติ เขาก็เดินไปตรงหน้านางเสียแล้ว

นางเงยหน้าขึ้น ดวงตาดำกระจ่างสะท้อนแววกระอักกระอ่วน

ดวงหน้าเล็กที่ถูกโจรทำร้ายจนบวมก่อนหน้านี้หายดีแล้ว แต่หลังจากเทียวไปเทียวมาในช่วงที่ผ่านมา นิ้วมือทั้งสิบของนางไม่ขาวเนียน ผิวพรรณไม่ขาวปานหิมะเหมือนตอนที่เขาเจอนางครั้งแรกอีกแล้ว ทว่าดวงตาคู่นั้นยังคงใสกระจ่างและมุ่งมั่น

แม้จะอับอาย แต่ดวงตายังคงฉายแววยืนหยัด

นางถูกไล่ออกมาจากร้านค้าหลายสิบร้าน เฉพาะที่เขาเห็นก็เจ็ดแปดครั้งแล้ว

แม้จะถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า นางกลับไม่ละความพยายาม ไม่คิดที่จะยอมแพ้

นางเก็บผ้าเหล่านั้นขึ้นมาอย่างรีบร้อนราวกับผ้าพวกนั้นเป็นของล้ำค่า

เพื่ออะไรกันแน่ เขาอยากถาม แต่สุดท้ายแล้วเขาก็เพียงเอ่ยปากบอกให้นางไปซื้อยันต์คุ้มภัย

นางไป เขารู้

คืนนั้นโม่หลีปากมากพูดถึงนาง ภายหลังตอนอยู่บนอาคาร เขาเห็นนางประสบความสำเร็จในการทำการค้าบนถนนการค้าทางทิศตะวันตกของเมือง

ฤดูหนาวปีนั้น เขาพบนางบนถนนอีกหลายครั้ง

ทุกครั้งที่เจอกัน นางมักจะพยักหน้าทักทายเขา ทุกครั้งเวลาเจอเขา ส่วนลึกของนัยน์ตากระจ่างใสคู่นั้นมักฉายแววยินดีออกมาโดยไม่รู้ตัว

นางไม่เคยเป็นฝ่ายชวนเขาคุย แต่นางดีใจทีเดียวที่ได้เจอเขา

เขารู้ เขารู้สึกได้ เขาควรบอกนางว่าอย่าทำแบบนี้อีก อย่างน้อยก็อย่าไปสนใจนาง

ช้าเร็วหญิงผู้นี้ก็ต้องรู้ว่าเขาไม่ใช่คุณชายที่แสนดีอะไร ยันต์คุ้มภัยที่นางซื้อทุกเดือน เงินที่หามาด้วยความยากลำบากที่ต้องจ่ายออกไปสุดท้ายแล้วก็ตกมาอยู่ในมือเขา แต่ยากเหลือเกินที่เขาจะทำเป็นมองไม่เห็นนาง โดยเฉพาะในเมืองแห่งนี้มีน้อยคนที่เห็นเขาแล้วจะเผยสีหน้ายินดีออกมาอย่างบริสุทธิ์จริงใจเช่นนั้น

นางมักจะเป็นเช่นนี้ ยกมุมปากระบายยิ้มให้เขาโดยไม่รู้ตัว ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองนางมากขึ้นอย่างไร้สาเหตุ แต่เขาไม่เคยแสดงสีหน้าดีๆ กับนาง ไม่เคยยิ้มให้นางมาก่อน ไม่เคยตอบรับหรือพยักหน้าให้ทว่าพอเจอเขา นางกลับยังคงผงกศีรษะให้

วันที่สี่เดือนหนึ่ง บนถนนเพิ่งมีพ่อค้ามาเปิดแผงขายของ เขานั่งอยู่ตรงที่เดิมบนชั้นสองของโรงจำนำและเห็นหญิงผู้นั้นอีกแล้ว

นางสวมชุดสตรี ไปจุดธูปที่ศาลเจ้ากับสตรีที่เป็นคนเลี้ยงดูนาง ข้างกายมีแม่นางน้อยอายุราวสิบสองสิบสามตามมาด้วย

นั่นเป็นญาติห่างๆ ของนาง สายตาไม่ดี ไปไหนก็ต้องมีคนคอยจูง

ตอนนั้นการค้าของนางดีขึ้นแล้ว คนขับรถขาเป๋ที่บ้านนางบังคับรถเทียมลา บรรทุกนาง หญิงวัยกลางคนผู้นั้น และแม่นางน้อยผู้นั้นมาที่นี่ด้วยกัน

โม่หลีทำตัวจุ้นจ้านคอยดูแลการค้าของนางเป็นพิเศษ แต่เหตุผลหลักคือสินค้าของนางดีจริงๆ โม่หลีเคยเอามาให้เขาดู ฝีเข็มบนผ้าแน่นหนามาก ลูบแล้วบางเบา สัมผัสนุ่มลื่นประณีต แม้จะเป็นผ้าฝ้าย แต่กลับไม่ด้อย

ไปกว่าผ้าไหมผ้าแพรเลย

เขาควรบอกโม่หลีว่าอย่าจุ้นจ้านมากนัก แต่กลับลืมพูดอยู่เรื่อย

ทุกสองสามวันนางจะขนสินค้ามาขาย ทุกเดือนนางจะไปที่หอสุราจ่ายเงินซื้อยันต์คุ้มภัย

เขามักเห็นเงาร่างที่ยุ่งง่วนนั้นวิ่งเข้าวิ่งออกร้านค้าต่างๆ วิ่งวุ่นไปมาอยู่ภายใต้สายตาเขา ดูเหมือนลูกข่างอย่างไรอย่างนั้น

เขามองนางจูงแม่นางน้อยลงจากรถเทียมลา พาแม่นางน้อยผู้นั้นไปซื้อถังหูลู่* กับพ่อค้าด้านข้างหนึ่งไม้ ก่อนเข้าไปจุดธูปในศาลเจ้า นางเงยหน้ามองมายังชั้นสองของโรงจำนำด้วยความเคยชิน ลืมไปว่าวันนี้ตัวเองไม่ใช่พ่อค้ารับซื้อผ้าและนำมาขายต่อ ลืมไปว่าตัวเองสวมชุดสตรีไม่ได้แต่งกายเป็นบุรุษ

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่นางมักทำเช่นนี้เสมอ

ไม่ว่าอากาศจะแจ่มใสหรือฝนจะตก เวลาผ่านตรงนี้นางมักจะเงยหน้าขึ้นมาเหลือบมองแวบหนึ่ง จากนั้นเมื่อเห็นเขา นางก็จะพยักหน้าให้

วันนั้นนางก็ทำเหมือนเช่นทุกวัน พยักหน้าให้เขา

เพียงแต่ครั้งนี้นางสวมชุดสตรี คนข้างๆ มองเห็น คนขาเป๋มองเห็น หญิงวัยกลางคนข้างกายก็มองเห็น

ก่อนเข้าไปในศาลเจ้า คนขาเป๋พูดกับหญิงวัยกลางคนข้างกายนางสองสามคำ หญิงผู้นั้นรีบก้าวไปข้างหน้าพูดอะไรบางอย่างกับนาง นางชะงักฝีเท้าทันใดแล้วหันกลับมาแหงนหน้ามองเขา

---

* ถังหูลู่ เป็นชื่อขนมหวานเคลือบน้ำตาลชนิดหนึ่ง แต่เดิมใช้ผลซานจา (พุทราป่า) เสียบไม้ไผ่เป็นแท่งเหมือนลูกชิ้นแล้วจุ่มลงในน้ำเชื่อมให้ผิวนอกแข็งตัวเป็นเงาวาว รสชาติเปรี้ยวอมหวาน ปัจจุบันดัดแปลงเป็นผลไม้ชนิดอื่นด้วย เช่น สตรอเบอรี่ กีวี่ สับปะรด เป็นต้น

เขากระจ่างแจ้งดีว่านางรู้ฐานะเขาเมื่อไร ชั่วขณะนั้น ชั่วเสี้ยวเวลานั้น

ผู้คนมักมีนิสัยปากมาก เหมือนเช่นคนขาเป๋ที่เป็นใบ้นั่น

นางมองเขาจากที่ไกลๆ ดวงตามีความตะลึงงันที่ยากจะปกปิด

เขาหลุบตามองนางอย่างเย็นชา เดิมทีคิดว่านางจะรีบเบนสายตาออกไป จะตระหนก จะหวาดกลัว ทว่านางกลับเอาแต่มองเขา จับจ้องเขานิ่งๆ จ้องจนเขาโกรธอย่างไร้สาเหตุ กำหนังสือในมือแน่นโดยไม่รู้ตัว

สุดท้ายหญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็เอ่ยคำพูดอีกหลายคำ นางถึงได้หลุบตาลง จูงแม่นางน้อยผู้นั้นเข้าไปในศาลเจ้าด้วยกัน

เขาคือโจวซิ่ง ลูกชายของโจวเป้า ตอนนี้นางรู้แล้ว

เพียงครู่เดียวนางก็ออกมา เพียงแต่ครั้งนี้นางจะไม่เงยหน้าอีก ไม่มองเขาอีก ไม่สอดส่ายสายตาหาเขาอีก

เขาคิดว่าตนควรจะเดินออกไป อย่านั่งอยู่ตรงนี้ต่อไปเลย ควรไปจัดการงานเบ็ดเตล็ดที่มีเป็นกองได้แล้ว

วันนี้เป็นวันเปิดตลาด เรื่องที่รอให้เขาไปทำกองสูงเป็นภูเขา

ทว่าหลังจากเวลาผ่านไปหนึ่งก้านธูป* ด้วยเหตุผลที่เขาเองก็บอกไม่ได้ เขายังคงนั่งอยู่ที่เดิม พลิกดูหนังสือที่เขาท่องได้จนคล่องแล้ว

หิมะปลิวว่อน โปรยปรายลงมา เนื่องจากลมพัดจึงปลิวอยู่พักหนึ่งก่อนจะมาทับถมกันอยู่บนขอบหน้าต่าง ไม่ก็กองอยู่บนพื้น

ในศาลเจ้ามีควันธูปลอยอวล บนท้องถนนมีเสียงผู้คนเอะอะจอแจ

ตอนนางกลับออกมา เขามองปราดเดียวก็เห็นนางแล้ว หญิงวัยกลางคนด้านข้างกางร่มให้แม่นางน้อย นางเองก็กางร่มคันหนึ่ง

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

ร่มกระดาษน้ำมันบดบังใบหน้านาง เขาเห็นเพียงชายกระโปรงของนาง กระโปรงขาวเรียบนั้นดูสูงสง่ายิ่ง ตอนนางยื่นมือไปยกชายกระโปรงขึ้น เขาเห็นว่าภายใต้ชายกระโปรงหนาหลายชั้นเป็นรองเท้าผ้าปักที่ดูค่อนข้างใหญ่เมื่อเทียบกับหญิงสาวทั่วไป

นั่นเป็นเท้าธรรมชาติ ยุคสมัยนี้คุณหนูที่มีฐานะล้วนรัดเท้า แต่นางกลับไม่ได้รัด

โจวชิ่งมองรองเท้าผ้าปักคู่นั้นก้าวข้ามธรณีประตู ก่อนจะหายลับไปใต้ชายกระโปรงที่พลิ้วไหวอีกครั้ง

หญิงวัยกลางคนพาแม่นางน้อยไปยังรถเทียมลา เจ้าของรองเท้าผ้าปักกลับหยุดอยู่หน้าศาลเจ้า ร่มกระดาษน้ำมันถูกยกขึ้นเล็กน้อย เอียงไปด้านข้าง

เขาจดจำชั่วเวลานั้น จดจำภาพในตอนนั้นได้อย่างชัดเจน จำได้ว่าเขาเห็นมือที่กางร่มของนาง จำหิมะที่โปรยปรายลงมาช้าๆ จำดวงหน้าเล็กที่ปรากฏอยู่ใต้ร่มกระดาษน้ำมันได้ เขายังจำได้ว่ายามนางเงยหน้าขึ้น ริมฝีปากเนียนพ่นไอสีขาวขมุกขมัวออกมาท่ามกลางสายลมหนาวเหน็บ

เขาจำได้ว่านางเลิกคิ้ว ใช้ดวงตาที่ใสกระจ่างดุจค่ำคืนในฤดูร้อนจ้องตรงมาที่เขา

โจวชิ่งคิดว่าครั้งนี้นางควรจะหวาดกลัวเขาแล้ว ต่อให้ไม่กลัวก็ควรจำได้ว่าตัวเองแต่งตัวอย่างไร ควรตระหนักได้ว่าตัวเองเป็นสตรี

แต่นางไม่กลัว ยังคงมองหาเขา

หิมะปลิวว่อนกลางอากาศ บนท้องถนนเสียงผู้คนยังคงจอแจ เขากลับได้แต่มองนาง

จากนั้นนางก็ค่อยๆ ยกมือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อขึ้นและแบมือออก

เขาเห็นยันต์คุ้มภัยสีแดงอันหนึ่งอยู่กลางฝ่ามือเล็กของนาง มันเป็นสีแดง ไม่ใช่สีเหลือง

นั่นเป็นยันต์คุ้มภัยจากศาลเจ้า ไม่ใช่ยันต์ที่ขายในหอสุรา

นางจ้องมองเขา เมื่อแน่ใจว่าเขาเห็นแล้วจึงหมุนตัวนำมันไปห้อยไว้ที่คอของสิงโตหินหน้าประตูศาลเจ้า ไม่ใช่สิงโตตัวใหญ่ แต่เป็นสิงโตตัวเล็ก

...สิงโตน้อย

เขาพูดอะไรไม่ออก

นางกางร่มหมุนตัวจากไปแล้ว ขึ้นรถเทียมลา หายลับไปอีกด้านของถนนใหญ่ แต่ยันต์คุ้มภัยสีแดงสดอันนั้นยังคงอยู่ตรงหน้าประตูศาลเจ้าบนตัวของสิงโตหินตัวเล็กนั้น

รถเทียมลาวิ่งไปไกลแล้ว หิมะยังคงโปรยปรายเริงระบำ

ชั่วขณะหนึ่งที่หางตาเขากระตุกเล็กน้อยด้วยความลังเล

บางทีเขาไม่ควรทำอย่างนี้ เขารู้ดีว่ามีคนจับตามองเขาอยู่อย่างลับๆ

โจวซิ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่าง จ้องสีแดงสดนั้นเนิ่นนาน แต่สุดท้ายเขาก็ยังคงก้าวลงจากอาคาร เดินไปหน้าประตูศาลเจ้าท่ามกลางลมหิมะ มองกุญแจเงินอันนั้นแล้วยื่นมือไปปลดมันลงมา

บนยันต์คุ้มภัยถูกนางผูกกุญแจเงินเก่าๆ ไว้อันหนึ่ง นั่นเป็นกุญแจอายุยืน บนตัวกุญแจขนาดเล็กสลักตัวอักษรไว้สี่คำ...

'อายุยืนยาว'

เขามองกุญแจอันเล็กบนฝ่ามือ รู้สึกพูดไม่ออก

เมืองแห่งนี้มีผู้คนตั้งเท่าไรสาปแช่งเขากับโจวเป้าให้ไปตาย แต่นางกลับต้องการให้เขาอายุยืนยาว?

เขามองกุญแจเงินโบราณ อดไม่ได้ที่จะรวบนิ้วมือเข้าด้วยกันช้าๆ กำมันไว้ในฝ่ามือ

ชั่วขณะหนึ่ง เหมือนเขายังรู้สึกได้ถึงอุณหภูมิอุ่นๆ ที่นางทิ้งไว้บนกุญแจ รู้สึกว่าไอร้อนนั้นแผ่จากฝ่ามือเข้าไปสู่หัวใจ

เขาไม่รู้ว่านางคิดอะไรอยู่ นางคิดอย่างไร นางน่าจะรู้แล้วว่าเขาเป็นใคร รู้ว่าพ่อของเขาทำอะไร แต่นางยังคงขอยันต์คุ้มภัยให้เขา มอบกุญแจเงินโบราณอันนี้ให้เขา

มีคนเฝ้าดูอยู่ เขารู้ เขาสามารถรู้สึกได้ แต่นี่หาใช่สิ่งที่เขาบังคับ หาใช่สิ่งที่เขาช่วงชิงมา แต่เป็นสิ่งที่นางจะให้

...นางมอบให้เขา

โง่จริงๆ เขาคิด แต่ยังคงกำกุญแจอายุยืนนั้น เดินตัดผ่านกลุ่มคนบนท้องถนน หมุนตัวขึ้นไปบนอาคาร

โง่จริงๆ...

ชายหนุ่มลืมตามองทิวทัศน์ยามราตรี แต่การย้อนนึกถึงความทรงจำในอดีตกลับทำให้เขากำกุญแจเงินโบราณในมือแน่นอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

จังหวะนั้นมีคนมาหาเขาอีกแล้ว แต่คนผู้นั้นไม่กล้าเคาะประตู เพียงยืนอยู่นอกประตูเงียบๆ

เขาคลายมือจากกุญแจเงิน ปล่อยให้กุญแจเงินกับยันต์คุ้มภัยสีแดงสด

ทิ้งตัวลงไปบนแผงอก ไหลเข้าไปในเสื้อ จากนั้นจึงหันไปเอ่ยปาก

"เข้ามา"

คนผู้นั้นได้ยินจึงยืดตัวขึ้นก่อนจะเปิดประตู

ผู้มาไม่ใช่ใครอื่น เป็นโม่หลี เขาผลักเปิดประตูอย่างนอบน้อม เข้ามาแล้วกลับยืนอยู่ข้างประตู เปิดทางให้คนข้างหลังก้าวเข้ามา

ข้ารับใช้สองคนยกสุราอาหารเข้ามาอย่างระวัง อีกคนยกอ่างน้ำ อีกคนนำผ้าสะอาดมาให้ ในกลุ่มคนเหล่านั้นยังมีคนหนึ่งหอบสมุดตั้งหนึ่งมาด้านข้าง เป็นสมุดบัญชีของหอสุรา โรงจำนำ และหอรับวสันต์ ยังมีร้านค้าและกิจการยิบย่อยอื่นๆ อีกหลากหลายมากมายไม่ต่ำกว่าร้อยร้าน

ข้ารับใช้วางของลงบนโต๊ะและจากไป มีเพียงโม่หลีที่ยังอยู่ เขาปิดประตูแล้วเดินไปข้างโต๊ะ

โจวชิ่งล้างมือในอ่าง แต่กลับไม่ได้กินอาหารพวกนั้น เขาหยิบส้มขึ้นมาลูกหนึ่ง แกะเปลือกช้าๆ พลางเอ่ยโดยไม่เหลือบมองอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

"รายงานมาเถอะ"

พอได้รับคำสั่ง โม่หลีก็อ้าปากทันที รายงานด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"โรงจำนำหยวนเซิงรับเงินจำนวนเจ็ดหมื่นห้าพันตำลึง รับของจำนวนหนึ่งร้อยหกสิบสองชิ้น หอสุราเรืองโรจน์รับเงินจำนวนหนึ่งแสนแปดหมื่นเก้าพันห้าร้อยตำลึง ขายยันต์คุ้มภัยออกไปได้หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบแปดชิ้น..."

โจวชิ่งนั่งอยู่บนตั่งพักผ่อนข้างหน้าต่าง ฟังโม่หลีรายงานบัญชีเงียบๆ

ท่ามกลางความมืด เขามองพระจันทร์ที่ลอยอยู่เหนือยอดไม้ มองสายลมหอบพัดก้อนเมฆจนม้วนตัว

โม่หลีรายงานบัญชีอย่างฉะฉานด้วยเสียงดังกังวาน รายงานบัญชีของกิจการที่บ้านเสร็จก็เริ่มรายงานเรื่องน้อยใหญ่ในสกุลขุนนาง รายงานเรื่องน้อยใหญ่ในสกุลขุนนางเสร็จก็ตามด้วยเรื่องน้อยใหญ่ของสกุลชาวยุทธ์ จากนั้นค่อยเป็นเรื่องน้อยใหญ่ของสกุลพ่อค้า

โม่หลีรายงานทีละเรื่องด้วยน้ำเสียงราบเรียบมั่นคง จะหยุดเฉพาะตอนที่โจวชิ่งยกมือขึ้นเท่านั้น รอจนอีกฝ่ายโบกมือเป็นสัญญาณให้พูดต่อ เขาจึงเปิดปากอีกครั้ง

กว่าโม่หลีจะหยุด เวลาก็ผ่านไปครึ่งค่อนคืนแล้ว

เสียงกลองและฆ้องในหอรับวสันต์เงียบไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

เพลงที่แม่นางทั้งหลายร้องค่อยๆ เงียบไป แต่บางครั้งยังได้ยินเสียงเครื่องเป่าและเครื่องสายดังมาจากแม่น้ำฝั่งตรงข้ามของอาคาร

ใต้แสงจันทร์ คลื่นน้ำกระเพื่อมไหวส่งเสียงเบาๆ โคมไฟดวงใหญ่สีแดงดับไปทีละดวง

ยามสี่* คนเดินตรวจตราบอกโมงยามเคาะกรับไม้

ช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่มืดที่สุด

โจวชิ่งโบกมือ ให้โม่หลีสั่งข้ารับใช้ยกสุราอาหารออกไป

โม่หลีทำงานเงียบๆ จากนั้นก็ถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

สายลมยังคงพัดพลิ้ว เขายกมือขึ้น ดีดลมออกจากปลายนิ้ว ดับเทียนไข พาให้ห้องที่สว่างไสวพลันมืดลง

ค่ำคืนนี้กำลังจะจบลงแล้ว

เขายังคงนั่งงอเข่าพิงหน้าต่าง มองเมืองแห่งนี้เงียบๆ

* สมัยโบราณจีนแบ่งช่วงเวลาตอนกลางคืนออกเป็นห้ายาม โดยยามหนึ่งเริ่มเวลา 19.00 น. - 21.00 น. ดังนั้นยามสี่จึงเป็นเวลา 01.00 น. - 03.00 น.

หากมีคนแหงนหน้ามองขึ้นมา จะเห็นชายเสื้อเขาพลิ้วไหวอยู่ข้างหน้าต่าง

พริบตาถัดมาชายเสื้อก็หายวับไปในความมืดประหนึ่งภูตผีปีศาจไม่เห็นร่องรอยอีก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160623358.html